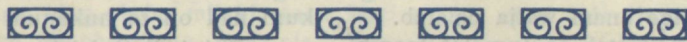


Hoorte Club



Nr. 1



1926

Noorte Elu

Eesti Usklikkude Noorte C. E. Liidu häälendaja



Nr. 1

Kuues aastakäik

2-3413-1926

~~2.5613.~~

Aastate vahetusel.

Jef. 40: 31.

Aastad on jälle end vahetanud. Üks neist andis kurvalt ära jumalagajatuks ja kadus siis igawikku.

Elab, liigub uis.

Paljudele isefugused on aastate vahetushetked — omalaadilised tunded leiawad neis siis aset. Miks siis mitte! Aastate vahetusel seisatame, waatleme end ja minewikku, soowime palju — töotame mõnda.

Paljud seisawad wäsinult, jõuetult, hinges kurbus ja walu. Lootused, mis aasta alul hinges aset leid- sid, on purunenud, ootustes mõneski pettunud. Kas uude ka nii minna? küsib seesugune süda.

Kuid küsi süda, miks lõpetasid aasta kurvalt, wä- sinult?

Möödunud wiis aastat on mõndagi sõpra wästita- nud töös, wist nii hea meelega paneks kõrwale töö oma raskustega ja puhkaks. Laulab laulik: küll saad siis ja waiki olla, kui saad alla musta mulla; nii ta on, nüüd jääb ainult edasi.

Edasi usus!

Edasi palwes!

Edasi armastuses!

Edasi töös!

Edasi tahab hiiüda ka „Noorte Elu“, edasi tahab ta areneda ise, edasi enam kanda armastusfõna, hul- kadesse edasi kuulutada sõna ristist, edasi teenida noori oma ihuga, edasi, edasi, edasi kuni särab igawene koit.

Jesaja teadis, et wäsimus maad tahab wõtta, kuid ta teadis ka, et need, kes Jehoomat ootawad, uut rammu saawad ja neil lend kõrguste poole raske pole, küll nad wõiwad joosta, kuid ei tüdi, küll käia ja ei wäsi — Jehoowa see on nende jõud.

Üks suuremat troosti aasta alul weel waja — tänagem Jsa selle eest, ja oodakem Teda — Ta on meie jõud edasiminemiseks. Tõstkem jällegi pead üles, ja astugem wõidurikkalt edasi.

Wõitu ootab meie Wõitja Jeesus, Ta on wõitnud ja tahab, et Tema sõdijad ka wõidakfid.

Ja wõimalik on see ainult Temas!

Edasi olgu C. E.-laste hiiüd uuel aastal.

R.

Suur tapamaja.

Seisis ajalehes kord teade, et Tallinna tapamajja tahetakse tellida uued ajakohasemad uimastamis- aparaadid, sest wanad ei ole enam ajakohased. Ja — kõik areneb, teeb edusamme — ka tapmise asi. Miks siis mitte rõõmustada arengu üle!

Tahaksin siin juures aga ühele teisele tapamajale tähelepanu juhtida — ja see on „m a a i l m.“ Suur tapamaja, mida walitseb hingewaenlane saatana. See tapamaja ei seisa ialgi tülhi, waid igapäew on tal tööd küll ja küll inimeste hingede hukkamises, nii et öödkki tuleb appi wõtta. Siia neid tuuakse, nagu Jumala sõna ütleb: „Nagu härg, keda wiiakse ta- pale!“ Sõp. s. 7: 22 — oma himude lõaga, mille ots on saatana käes ja mida ta oma poole kisub suure

jõuga. Mõnda head aparaati on ka selles tapamajas olemas. Wõib öelda, et siingi neid uuendatakse tarwiduse järele. Saatana mõistab wafst kõige enam ajaga kaasa sammuda, liiatigi, kui see tema äri ja tööd suurendab.

Tapmine on iseenesest kole, aga ka sellest saab ta üle ja selleks ongi uimastusabinõud ole- mas, mille läbi valmistab inimhingi surmale. Pealegi on ta seda nii sisse seadnud, et inimesed sellest arugi ei saaks, et see tapamaja on, kuhu neid tapmisele wiitakse. See läheb läbi mitme eesõue, mis on ilu- fasti ehitatud, et ei wõi aimatagi, nagu wiidakse neid surmale. Pealiskaudsele waatlejale tahab ennemini kujutelm tulla — nagu wõiks siin suurepäralistes

nautimistes õige õnnelik olla. Oh seda saatana ka-walust ja oskust! Seepärast nii palju neid inimesi siia tuleb ja eraldi noori, nagu kärbsed mee kallale.

Uhte kotta on maailma lõbude aparaat üles seatud, mis suurepäraselt elava Jumala järele kifendawat inimhinge uimastab, et see hoolimatuks jääb hingedennistuse nõudmises ja kurtummaks oma sifemistele hinge kifendustele. Siin polegi ju aega selle üle mõelda. „Täna elame ja homme oleme furnud! Miks siis kurvalt elada?! Maitskem elu! Nautigem lõbusid! jne.“ Nii kajavad veel hüüded hukatuskeerust.

Teisi jälle uimastatakse alkoholiga. See nürrib meeled ja valmistab hästi põrgu poole. Tuhanded sirutavad selle järele oma wärisewad käed ja imewad seda. Ja saatana naerab!... Miljoneid valmistawad teatrid ja kinod hukatuse protseduurile. Ja millal need tühjad on? Ikka täis, iseäranis kui mõni fars ehk must ettekanne olemas. Siis pole ruumigi nii palju ja sabas seistakse ukse taga. Gulgad noored imewad romaani de luge-mise läbi hukatuseks uimastawat mürki endasse.

See uimastus abinõu saatana käes on ka liha-himud ja kired. Lase need walla — ja waata, kuidas tuhanded elawast Jumalast, sellest igawesest eluallikast, ikka kaugemale lähewad ja surewad. 1. Tim. 5:6. Just nagu Loti päewil. Ra r a h a - a h n u s e läbi uimastatakse hulki. Raha külge ollakse siis niitõrd seotud, et filmapilkugi aega enam ei jää Jumalale. Mammon — mammon! hüüawad nende huuled oma kuldwärika poole, teda teenides ja filmades peegeldub ahnuse läik. A u a h n u s ja k u u l s u s h i m u ! Anna seda mürki maitsta, ja waata, kuidas suurepäraselt uimastab! Ja lõpuks u s k u m a t a m e e l e m ü r k , n ä e — kui hästi see

walmistab igawesele hukatusele! Nii püütakse iga usufädet inimhinges kustutada ja iga wähiemat tungi Jumala järele surmata, küpsiks tehes hukule.

Ja käib saatana rõõmu pärast käsi hõõrudes oma tapamajas. Nagu tahaks igale oma küllaltsele öelda: „Kas pole tore sissejead? — uuemoelisin ja täte-likem! Kohane rikkale ja waeleile, tarkadele ja ru-malastele, üldse — kõigile.“

Siia tapamajasse nad weetakse kaunite etteku-jutustega ja plaanidega, ega arwagi, et hukatus ees ootab nende asjade nautimise läbi. Ega mõistagi, et hingewaenlane saatana neid selle läbi walmistab ette lõplikule surmahoobile, et nende hinge igawesest põrgutulle saata. Mida teabki uimastatud inimene?! Oh, hirmus on see, kui palju siia inimesi tuleb tapa-lawale! Woolab kokku noori ja wanu, mehi ja naisi.

Kallis sõber? Ehk oled sinagi nende hulgas? Kas pole sa aimanud veel hädaohtu? O, põgene maailmast! Põgene enne, kui saatana sulle lõpliku surmahoobi saaks anda! Päästja Jeesus tahab sind wabastada. Ta on tuhandeid wabastanud ja neid päästnud igawesest hukatusest. Tahad sina siis wabatahtlikult hukka minna? Hirmus on igawesti hukkuda! Praegu veel ootawad sind Päästja käed, walmis wastu wõtma, kui Seda aga seepärast usus palud, walmis su südamehaawad parandama. Tema kingib sulle igawese elu. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainu-sündinud Poja on annud, et ükski, kes Temasse usub, ei pea hukka saama, waid igawene elu temal peab olema.“ Joh. 3:16: Jumal ei taha, et sa peaksid hukkuma, waid et sa wabaks saaksid. Jee-sus on pääsmiseks wabaduse. Joh. 14:6; 16:9. Rutta, oh rutta enne kui hilja on! Rutta t ä n a veel Päästja juurde! P. Sink.

„Teile noored.“

„Ükski meist ei ela iseenele.“

F. A. Rees.

Kas olete kuulnud seda Araabia mõistujuttu? Kord leidis keegi tüki lõhnawat sawi. „Oled sa muskus? Oled sa ambra?“ — ta küsis. Sawitükk wastas. „Ma olen tükk wäartuseta sawi, kuid roosiga kokku puutudes omandasin tema armsa lõhna. Ilma selleta oleksin jäänud harilikuks mullaks.“

Nii lihtne sawi lõhnas roosina. Indiividuaal-selt oleme meie, inimesed, roos ja sawi. Meie mõjume ja meie peale mõjutakse. Meie saame ja meie anname. Meie kõik muutume paremaks wõi halwemaks oma tuttawate ja sõprade mõ-jul. „Sest ükski meist ei ela iseenele.“ See on wõimatu. Waimliselt oleme teine teisega seotud. Üksildane võib elada inimestest lahus, kuid ta kaotab selle läbi oma inimisiku.

Kellestki öeldi, et teadmata tõstis ta igaüht kõlbliselt kõrgemale, kellega kokku puutus. See Pauluse ütetus tahab ka meile seda õpe-tada. Kõik wõiklane kitsarinnasus on tunde-märk armastuse puudumisest. Kui keegi mõt-leb, et ainult tema arwamised on õiged, unus-

tab ta, et teistel on õigus enesest sedasama ar-wata. Ja kui kaks arwamist lahku lähewad, ei wõi nad mõlemad õiged olla. Kuida peak-sid nad siis ühinema? Ja nad ei ühinegi, kui mitte kristliku armastuse, alanduse ja austamise meel neid ei ühenda. Selle meele puudumine sünnitab lahutust kirikute, riikide ja üksikute isikute wahel.

Uimene, kes elab ainult iseenele, lukustab end egoismilossis, mille tagajärg on hingeli-sed hädad, pimedus ja kurbused. Ta muutub enesearmastajaks, kitsameeliseks ja madalaks.

Meie ei ela siin ilmas selleks, et oma taht-mist teha — see tee wiib anarhiasse, segadusse, põrgusse. — Meie oleme siin, et teha Jumala tahtmist, ja mis teiste kasuks tuleb ja ainult siis wõime olla ka ise rahulikud ja õnnelikud.

On üks wana ütetus, mille tähendus on ko-hutawalt tõsine, et „meie woolime iseloomusid igawiku jaoks.“ Kelle iseloomusid? Meie oma wõi teiste? Mõlemaid. Ja selles peitub ka meie elu raske hädaoht ja wastutus. Tuhanded mu

kaasinimestest lahkuwad iga aasta igawikku teistsuguste iseloomudega, kui mind poleks siin ilmas olnud. Tulewa ilma imelises walguses saawad awalikuks meie kõikide sõrmejäljed teineteise hingede juures, kõikide sõnade ja tegude mõju teiste peale.

„Oo, et mu mõju kogutaks kokku ja maetaks ühes minuga maha!“ oigas keegi mees surmawoodil. Kuid seda ei saadud. Tema keha naelutati kirstu ja maeti maha, kuid mitte tema mõju. Sellele, nii halb ja surmaw kui ta oli, ei leidunud kirstu ega hauda. See töötab maa-peal edasi kui häwitaw katk, kui surmaingel, kuni Jumal ise seda ahelaisse paneb.

See on eseme tume külg. Meie elu hea mõju on sama igawene kui pühadus ja awal-dab laiemat mõju, kui selle kandja aimabki.

Ühe jaapanlase kätte sattus lendleht ühe meie piiblikoha seletusega. Lugeses seda tähelepanelikult, otsustas ta, et ristiusk on küll paberil wäga ilus, kuid kas nõnda elada saab? Selle üle mõeldes jäi ta ikka rahutumaks, kuni wiimaks meelelahutuseks pikemale merereisule läks. Laewal sõitis keegi neu Barrows, ja kuuldes, et wõimane on usklik, hakkas ta teda tähele panema. Tema ülespidamine awaldas mõju, kuigi nad ei rääkinud ühtki sõna. Koju jõudnud otsis ta üles misjonäri, wõttis ristiusu wastu ja on sest saadik tõsiselt teiste päästmiseks tegew.

Olge Kristuse järeleaimajad. „Öppige Minust,“ ütleb Tema. Olge teiste armastajad ja teie wõidate armastust, olge puhtad ja teie wäärite austust. C. E. Times.

Täieliku Jumalale andumise saladus.

Dr. R. A. Torrey järele Joh. Sarow.

Kõige walguise, kõige wäe ja jumalariigi töö eduka tagajärje saladus peitub ühes asjas. See on täielik andumine Jumalale, meie tahtmise täielik üleandmine Jumala tahtmisele, nõnda et me oma taewase Isa juurde tuleme ja ütleme: „Taewane Isa, Sa oled mind kallilt oftanud, ma tunnistan Sinu omandamisõigust enese kohta, läkita mind, kuhu Sa tahad, tee minuga, mida Sa tahad, tarwita mind, kuidas Sa tahad.“ Niisugune täielik üleandmine Jumalale on iga tõsise kristliku tundmise saladus. Jeesus ütleb Joh. 7:17: „Kes Tema tahtmist tahab teha, see tunneb, kas see õpetus Jumalast on.“ Me olen mõningaid mehi ja naisi tunnud, kes tahtluses ja umbusus on olnud, ja kes lihtsalt ainult oma tahtmise üleandmise läbi on saanud päästetud.

Täielik üleandmine Jumalale on ka palwe-wäe saladus. Meie Isand Jeesus ütleb Joh. 15:7: „Kui teie minu sõnad teisele jäävad, siis palute teie, mis tahate, ja see peab teile sündima.“ Ja apostel Johannes ütleb omas esimeses epistlis 3:22: „Ja mis meie ial palume, seda saame Temalt,

sest meie peame Tema käskusid ja teeme, mis Tema meele pärast on.“ Tagajärjerikka palumise saladus peitub täielikus sõnakuulmises,

meie tahtmise üleandmises Jumalale. Ja see tahtlik üleandmine Jumalale on ka Pühawaimu saamise põhitingimus. Apostel Peetrus ütleb Apostlite tegude raamatus 5:32: „Ja meie oleme Tema tunnustajad neist asjust ja Pühawaim, keda Jumal neile on annud, kes Tema sõna wõtawad kuulda.“ Jumala sõna kuulmine on Pühawaimu saamise ainumad saladus. Aga mis see tähendab Jumala sõna kuulmine? See tähendab seda teha, mis Jumal meile ütleb; aga kui palju sellest, mis Jumal meile kähib, me tegema peame? Me peame kõik tegema, mis Jumal meid teha kähib; meie ei tohi midagi tegemata jätta. Kui meie endid nii täielikult Jumalale üle anname, siis annab Ta meile Pühawaimu täiusse. Terwe saladus peitub selles, et endid Jumalale terwelt üle anname. Aga see on



J. Mayer.

Kafed lumes.

otse see, mida mõningas Kristuse tunnustaja weel ei ole teinud. Kui mitu jumalariigi töölist on sellest tagasi kohutatud ega ole seepärast weel täielikku õnnistust maitšnud.

Paljud paganamisjonärid on mulle öelnud, et nad weel täielikule Jumalale üleandmisele ei ole jõudnud. Nad olid küll isamaa, sõbrad ja mugawused, maha jätnud ja misjonietu ehamugawustesse astunud, aga täieliku üleandmise ette olid nad weel seisma jäänud, ja seepärast olid nad ka seisma jäänud suure õnnistuse ja suure wäe ette. Leidub palju inimesi, kes kardawad kõik Jumalale üle anda. Ühel konverentstil Northfieldis tuli keegi isand minu juurde ja ütles: „Wend Torrey, Teie peate täieliku üleandmise üle kõnelema: majas, kus ma elan, on paljud suure murega täidetud. Maised kardawad, et kui nad kõik Jumalale üle annawad, Jumal nende mehed ära wõtab. Ja seal leidub ka mehi, nad kardawad kõik wagu raskusi tulewat, kui endid Jumalale täiesti üle annawad.“

Ma kõnelesingi järgmisel päewal täielikust andumisest. Ma ütlesin konverentstil, mis isand on mulle teada annud. Siis küsisin ma neilt: Millise kaju teete enesetele Jumalalt? Kindlasti ei ole see piibli Jumal. Piibli Jumala nimi on — armastus; piibli Jumal on Jsa, kes mitte üffi targem ei ole kui ükski maapealne isa, waid ka armurikkam kui ükski maapealne ema.

Täielik andumine Jumalale tähendab: täielik andumine piiritule armastusele.

Mõelge, ma oleksin pika äraoleku järele koju tulnud ja minu wäike tütar tuleks mulle wastu öeldes: Mina olen nõnda rõõmus, armas isa, et sa jälle kodu oled; ma tahaksin, et see päew õnnelikemaks päewaks saaks, mida iiales olen läbi elanud. Ma ei taha täna mingit oma tahtmist teha. Sa pead terve päewa kohta plaani tegema ja ütleva, mis ma pean tegema. Kui mu tütar mulle niiviisi ütles, usute teie, et ma tema ema kutsutjin ja talt küsitsin: Alara, mis asi on, mida Margareete wähim armastab? Ja kui minu naine siis kõik asjad nimetaks, mida Margareete heameelega ei taha teha, usute teie, et ma siis Margareetet just neid asju teha lasen? Teie teate ometi, et ma seda mitte ei teeks? Ei, ma teeksin selle päewa rõõmsaimaks, õnnelikemaks, mida Margareete Torrey on iiales läbi elanud.

Kui teie ja mina oma taewase Jsa juurde tuleme ja ütleme: Sinu tahtmine peab kõigis minu elusuhteis sündima, siis paneb ta kõik igawese armastuse jõud tegewusele.

Teie elu ja minu elu täidab Ta päikese paistega, kui me täiesti Jumalale andume ja endid täiesti Tema hooleks anname, siis täidab Pühawaim meid oma ligiolekuga ja oma wäega. Kui me endid Jumalale täieliku põletamisohwrina altarile paneme, siis tuleb ka Pühawaim tulena. Igaüks meist wõib täna Pühawaimu täiuse saada, kui me oleme walmis kõik Jumalale üle andma. Täielik andumine Jumalale tähendab loomulikult iga patu ärafaatmine.

See on rumalus, täielikust Jumalale andumisest kõnelda tahta, niikaua kui tuntud patuse jäänakse. Leidub paljusid, kes täielikust üleandumisest kõnelewad, aga siiski omas elus ja südames asju hoiawad, millele kohta nad teawad, et need Jumalale ei meeldi. Ja see on põhjus, mispärast nad Pühawaimu ei saa.

Leidub inimesi, kes minu juurde tulewad ja ütlevad: Ma olen juba faks, kolm, neli ja koguni wiis

kuud Pühawaimu pärast palunud, ja ma ei ole midagi saanud. Ja seal pean ma neile üsna selgesti filmi waatama ja neile ühe sõna ütleva p a t t. Nii on ka lugu tänapäew juuril koosolekuil. Seal on neid, kes Pühawaimu pärast on palunud ja ei ole midagi saanud; ja kui keegi nende südamesse wõiks näha, nagu Jumal seda teeb, siis wõiks ta panna oma sõrme patu peale, mis on tafistuseks. Teie wõite seda ehk wäikeseks patuks nimetada, aga wäikest pattu pole ülepea olemas. Pühawaim on sõna täielikus mõttes püha ja Ta ei wõi ebapüha südant täita. Kui näiteks, miski asi ikka esineb, kui teie Jumalale öige ligi astute, siis on see otse see, mida peate ära saatma. Kui teie Jumalale lubate omi patte wälja kraamida ja kui teie iga tuntud patu ära annate, siis ei ole teil midagi muud teha, kui Jumalat paluda, et Ta teile Pühawaimu annab. Jeesus ise ütleb Luuka 11:13: „Kui nüüd teie, kes teie kurjad olete, oma lastele märkate häid andeid anda, kui palju enam annab Isa taewast Pühawaimu neile, kes Teda paluwad.“ Paluge siis. Leidub inimesi, kes ütlevad, et Pühawaimu pärast ei pea Jumalat paluma. Need wõiwad head inimesed olla, aga nende õpetus ei ole Jeesuse õpetusega kooskõlas. Seft Jeesus ütleb üsna selgesti: kui palju annab Isa taewast Pühawaimu neile, kes paluwad.

See ei ole tõesti paljas spekulatsioon, kui ma ütlen, Jumal annab inimestele Pühawaimu, kui nad paluwad. See on tihti läbi elatud asi. Kui sageli on sündinud, et kui ma oma ametiwendadega ehk muude usklikkude wendadega üheskoos palwes olin, et Pühawaim meie peale tuli.

Ma ei unusta iialgi üht õhtut omas kirikus Chicagos. Mitmesuguste koguduste waimulikud pidasid palwekoosolekuid üksteise järele. Ühel koosolekul astus keegi jutlustaja üles ja ütles: Wend Torrey, mida me wajame, on palwekoosolek kogu öö läbi jutlustajate eest.

Mina ütlesin: wäga hea, kui Teie tulewal reedel minu kirikusse tahate tulla, siis jääme seltsis niikaua palwesse, kui Jumal meid sinu hoiab. 400—500 isikut tulid sel õhtul kell 10 kokku palwete. Kurat katsus teha kõik, mis wõimalik, et koosolekut purustada. Raskus tõusis raskuse järele. Aga kestöö ajal andis Jumal meile täieliku wõidu ja kahe tunni jookkul oli meil imeline palweaeg. Kell 2 langes Pühawaim inewiisil koosoleku peale. Ükski inimene ei wõinud kõnelda, ükski inimene ei wõinud laulda, ükski inimene ei wõinud paluda, kõik, mida kuulda wõidi, olid rääkimatu rõõmu õhkamisjed ja pisarad. Näis nagu oleks koguni õhk wärisenud Pühawaimu ligiolekust. Järgmisel hommikul ruttasid siis paljud isikud raudteerongidele. Keegi ärimees sõitis rongiga Missouri riiki. Kui ta äriasi oli lõpetatud, küsis ta hotelli pidajalt, kas linnaas kulgil palwekoosolekut oleks leida. Oh ja, öeldi talle Cumberlandi tänawas. Ta läks palwemajja ja kui koosolek algas, ütles ta: „Kas ma tohtsin paar sõna öelda?“ Ja kuna ta kõneles, langes Jumala wägi koosoleku peale ja ma kuulsin pärast seda, et 59 isikut tema kõne ajal oli ümber pöörnud.

Sõbrad, Jumal on walmis Pühawaimu andma, kui me palume. Aga kui palume, siis peame meie ka ustuma. Jeesus ütleb Markus 11:24: „Kõik, mis

teie palwes palute, uskuge, et teie seda saate, siis saab see teile."

Paljud paluvad küll, aga ei saa midagi, et nad ei usu. Markus 11: 24 tõlgitakse tihti selgemini: „Kõik, mis teie palute, uskuge ainult, et teie seda olete saanud.“ Aga, ütlete teie, kuidas võin ma uskuda, et ma juba olen saanud?

Jumal vastab sellele küsimusele 1. Joh. 5: 14—15: „Ja see on see julgus, mis meil Tema ees on, et kui meie midagi Tema tahtmise järele palume, siis Tema meid kuuleb. Ja kui meie teame, et Ta meid kuuleb, mis meie palume, siis teame meie, et meie saame palumised, mis meie Temalt oleme palunud.“ Kui me selle pärast palume, siis küsime sageli, on see palve ka Tema tahtmise järele? Kui me teame, et see, mida oleme palunud Tema tahtmise järele on, siis teame ka selle salmi järele, et meil see on, mille pärast oleme palunud. Nüüd, kui me enestele Pühawaimu palume, siis teame, et Tema tahtmise järele palume. Seft Ta on seda meile omas sõnas töotanud (Luuk. 11: 13 ja Ap. teg. 2: 38). Kui meie Pühawaimu pärast palume, siis teame meie, et meie palve on kuulud, kas seda tunneme ehk mitte, meil on õigus öelda: „Mina olen Pühawaimu saanud.“ Ja seda usume me lihtsalt, et Jumal seda on öelnud. Ma kõnelesin kord ühel üliõpilaskonverentsil Northfieldis, Mr. Moody kodumaal, samasest aimest, millest siin praegu kõne on. Ma võisin kella taskust ja ütlesin: „Praegu on kell punkt 12, Mr. Moody on kutsunud,

et meie kell 3 üles mäele läheme ja seal palume. Seni on veel kolm tundi aega ja mõningal teist, ehk pole aega oodata, minge oma hotelli, minge metsa, kus teie Jumalaga üksi võite olla, andke oma tahtmine Jumalale üle, pange iga tuntud patt maha, paluge Jumalat Pühawaimu pärast ja võtke Teie vastu lihtsas usus. Kell 3 tuleme kofku.“

Seal oli 456 meest meie ülikoolidest. Meie astusime mäest üles, saabusime ühele lagedale platfile ja Mr. Moody ütles: „Siin tahame paluda.“

Enne seda küsis Moody veel, kas kellelgi midagi võeldata olewat, enne kui meie palume. Üksteise järele — neid oli 75 — tõusid üles ja ütlesid korda mööda: „Mina ei võinud kella kolmeni oodata ja nii olen ma siis ütsinda Jumalaga olnud, olen Temalt Pühawaimu omale palunud ja usun nüüd, et mul õigus on öelda: „Ma olen Pühawaimu saanud.“

Nende tunnistuste peale ütles Mr. Moody: „Palugem, ma ei näe mingit põhjust selleks olevat, mis pärast Pühawaimu meie peale samuti ei peaks langema, kui Ta nelipühil apostlite peale langes.“

Mõned langesid põlvili ja meie hakkasime paluma. Kui

meie pärastlõunal mäest üles astusime olid pilved taeva alla kogunud ja vihma sadas. Kuna meie aga palusime, tungis päike neist pilvedest läbi ja Pühawaimu langes meie peale. Armas lugeja! Tungi ka sina oma palvetega pilvedest läbi ja oota kuni Pühawaimu su peale langeb!

Miks seisad sa tööta.

Miks seisad sa tööta veel turu peal
Ja päewa nii laiseldes lõpetad seal?
Kas lõikuse Isand ei ole sind veel
Palganud suurele wiinamäe tööl?

Sa näed, kuis teistel on tuline rutt;
Töö rohkusest alati ahastaw jutt.
Ei ole siin puhkust, ei rahulist und —
Neid kiirustab waid lähenev lõputund . . .

Miks seisad sa tööta? Oh otsusta nüüd,
Kui wägewast põlomas Isanda hüüd:

„Miks terwe see päewa te seisate seal
Töötä ja laiseldes turude peal!“

Oh tule ja tööle siruta käed!
Seal miljoneid, miljoneid hukkawat näed!
Kas sul ka ei ole seft wiimati süüd,
Kui Isand peab enesest tõukama neid?!

Just nüüd võta kätte ja alusta tööd,
Küll wihtusid kogud, kui wahwasti lööd.
Pea hoolega silmas, et ainustki pead
Siin kõrttega ühes ei riðu su wead!

Siis ees leiad wiimati wihtusid hult,
Kui ustawalt töötasid — ootab sind palt;
Kas wara wõi hilja sa asusid tööl:
Suurt tawu toob Isandal pühend'ud hool.

M. Krimm.

Segaseist asjust.

D. M. Pantoni järele.

Jumal ei ole segase asja Jumal. Seda ilmutab ta meile juba maailmaloomises. Ka hiljem on ta ikka segaste põhimõtete wastu. Tuhat aastat enne Kristust käskis ta: „Ära külwa oma wiinamäge mitte kahesuguse wiljaga“ (5. Moos. 22: 91, — segane õpetus. „Sa ei pea mitte härja ja eesliga ühtlasi küündma“ — segane teenimine. Sa ei pea

mitte selga panema poolkeedist riidet, willasest ja linasest ühte kootud“ — segased teod. Jumal wihtkab segaseid põhimõtteid.

Segane õpetus on väga selgesti keelatud. „Sa ei pea külwama oma wiinamäge kahesuguse seemnega“. Taimede ja loomaliikide eristamine, nõnda et ei ole võimalik neid üksteisega segada, — see on

loomistöö auline põhitõde. „Ja maa ajas noore rohu üles, rohud, mis seemet kannavad oma soojarele ja puud, mis vilja kannavad, kus nende seeme sees oma soojarele: ja Jumal nägi, et „see“ — loodus nii eristatud — „hea oli (1. Moos. 1:12). Kristus ilmutab meile, mida Jumal waimliselt „seemne“ ja „külwamise“ all tähendab. „Seeme“ ütleb Ta, on „sõna“. „Maapind“ on „süda“ — mõnikord kohtlane, aus ja hea süda. „Külwaja“ on „õpetaja“. Ja „wiinamägi“ on kogu südameid — perekond, klafs, kogudus ehk wäljas uulitsal — kuhu Jumal on meid pannud külwama.

Meie Isjanda eeskuju õpetab täpselt, mida Jumal selle all mõtleb. Tema külwas ainult üht seemet ja see oli puhas niisu. „Sõnad, mis sina mulle oled annud, olen ma neile annud.“ „Minu õpetus ei ole mitte minu, waid selle, kes mind on läkitanud.“ Meie Isjand ei külwanud iial segast seemet, ja Pühawaim manitseb meidki — „kuuluta sõna“. Püüe segada jumalafõna ja teadust, jumalafõna ja kunsti, jumalafõna ja fofsioloogiat, jumalafõna ja politikat, — wiib ristiusu kokkuwarisemisele. „Sest ei saa pühaks selle seemne walmis wili“. Sest meie langenuid südames, mis loomulikult kaibud patule ja kurjusele, kaswab umbrohi palju kiiremini ja lopsakamalt kui niisu, kui mõlemaid segamini külwata. Tuntud kunstikriitik Ruskini, kes kaks aastat Spurgeoni kuulas ja mõlemate seemnete üle wõis otsustada, ütleb. — „Üks suur tõsiasi üllatab mind. Ma ei wõi wastutada teiste kogemuste eest, kuid mina ei ole näinud ühtegi kristlast, kelle süda oli täiesti tulewas ilmas, ja (niipalju kui inimene wõib otsustada) täielik ja õige Jumala ees, kes oleks kunstist mingit lugu pidanud.“ (Stones of Venice, vol. II.)

Meie ei põlga teadust, kuid meie ei usalda teda. Jumal tahab, et walitseks ainult Tema sõna. On arusaamatu saladus, kuidas jumalalaps, kes tõesti usub piiblit kui jumalafõna, wõib teistiti talitada. Niiviisi peab kristlane olema ainult ühest ideest kantud, ja see idee on Kristus. Ta peab kuuluma wanamoelise koguduse hulka. Tal peab olema ainult üks mõök — Waimu mõök. Ta peab olema paindumata kui teemant üheski asjas — ei midagi muud, kui jumalafõna. „Ära külwa oma wiinamäge mitte kahesuguse seemnega.“

Jumala järgmine keeld on segatud teenimine. „Sa ei pea mitte härja ja eesliga ühtlasi kündma“ (härg käsu järele puhas loom, eesl roojane). See härg on teenimise, töötegemise härg.

Paulus tegi selle tähenduse wastuwaidlematu selgeks, kui ta ütles — „Sina ei pea mitte härja suud sulgema, kes pahmast tallab,“ ja lisab: — „Muretseb Jumal härgade eest, eks Ta seda meie pärast ei ütle?“ Neil on ühtlasi tähendus waimliste asjade suhtes. Niüid paneme tähele: „Põld on maailm“. Härjal ei ole keelatud seltsamal põllul olla, waid sellesamas ikkes, „muidu peaksite teie maailmast ära minema“ (1. Kor. 5:10). Jumala wagu ei tule mitte ainult Jumala seemnega külwata, waid ka Tema härgadega künda. Koolis ja kodus, abielus, äris, kaubanduses, seltskondlikus, ufulis ja heategewas töös, igalpool keelab Jumal meid walida

uskumata inimest oma lähemaks kaaslasteks ja sõbraks. „Urge wedage ühes ikkes uskumata rahwaga: sest mis tegemist on õigusele ülekohtuga? (2. Kor. 6:14.)

Siin on kiri, mille keegi kristlane kirjutas uskmata mõttetargale Herbert Spencer'ile, katkestades omawahelist sõprust: „Asjadel, millest meie möödnud laupäewal kõnelesime, on meie elus enam kui filmapiikne ja mööduw tähtsus. Meie põhitõtted ja teod, lootused ja karused, meie õnn ja õnnetus, siin ja tulewas ilmas, niisugused asjad ei ole kerged filmapiiguasjad ja mulle näib, et kaks inimest, kel nii lahkuminewad waated, ei wõi teineteise sõpradeks jääda. Seepärast tundes, kuigi waga walusalt, et mul puudub see läbiproowitud kõikumatu südameusk, mis peaks olema igal kristlasel, ja hädaohtu, mis wõib järgneda teiesarnase andeka inimese sõprusele, kes oskab halba heana kirjeldada, ma pean, kuigi suure ohwri hinnaga (ja uskuge mind, ma tunnen seda waga hea olewat) loobuma teie sõprusest ja palun, et meie enam kokku ei puutuks ehk niisugusel juhtumisel teineteist wõõraks peaksiime. Tänan teid teie headuse eest minewikus ja loodan, et midagi ei takista teid minuist nõndasamuti mõelda.“ Herbert Spencer wastas, et kui tema oleks niisugust hädaohtu tunnud, siis ka oleks katkestanud sõpruse. Uskmata hulk usklikke langeb ära uskmata inimesetega sõbrustamise läbi. Ewangelist Moody ütles, et mitmetisajast segaabiellust, mis on wabalt sõlmitud, ei tunne tema ühtki, mis poleks waimlise kokkuwarisemisega lõppenud, ja Dr. Doddridge ütles, et iial niisugusel juhtumisel ei ole tema näinud, et uskmata pool oleks ümber pöörnud. Ma tean kaks ehk kolm erandit. Kuid seegipärast on see waga hädaohtlik katse ja igatahes Jumala sõna mitte kuulmine. Keegi niisugune naine kaebas jurmawoodil ühele minu sõbrale. — „Mul ei ole olnud ühtegi õnnelikku hetke sest ajast, kui abiellusin. Mul ei ole sest ajast olnud tahtmistki paluda, ja ma ei ole kunagi oma abielupõlwes üle jumalakoja läwe astunud.“ Keegi tütarlaps, kes oli katkestanud oma kihluse, — kuigi peigmees oli usklik, kuid teisest kirikust, kirjutas mulle: — „Ma ei suudaks omandada tõst õnne ohwerdades oma tehespidamisi ja waigistades Jumala häält. Kui ma selle peale tagasi mõtlen, tunnen ma, et see oli õige samm, kuigi walu kestis mitu aastat.“ „Sina ei pea mitte härja ja eesliga ühtlasi kündma.“

Jumala kolmas keeld siinkohal on segased teod. „Sa ei pea mitte selga panema poolkeedist riidet, willasest ja linasest ühte kootud.“ Teod wäljendawad siisemist inimest just nõndasamuti kui riided tema kehaworme. Seepärast tarwitab pühakiri waimliselt riideid sümbolina. Linane riie on pühakirja sümboliks alati pühaduse, pühaelu pühade tegude sümboliks. See on ka seletatud Ilmut. raam. 19:8. Linane on ainuke riie, mida tohivad kanda need, keda Jumal on preestriks tõstnud. Willasega segamini kootu on keelatud kandmast. Meie elukangas ei pea koostuma pühadest põhitõtteist, millest on kootud läbi ilmameel ja kahtlased teod. See peab läbi püha olema. Niisuguste kahtlaste tegude hädaohtu näitab wahejuhtumine, mis sündis ühel jutlus-

taja J. H. Cole poolt peetud kuulutuskoosolekul. Keegi hulgas astus koosolekujasali. Koosolek lõpenud, paluti, et kui keegi tahab midagi avaldada, võib ta kartmata teha. Siis tõusis see mees üles ja ütles: „See on palvemaja, kus ma käisin olles alles väike pois. Mu isa oli selle koguduse tegelane. Tema isetplats oli selle pingi peal. Meid oli seitse poisit pühapäevakooli klassis ja meie armastasime ja austasime oma õpetajannat väga. Tal oli pruugiks meid laupäeviti oma poole kutsuda, ja me kuulsime muusikat, saime maiustusi jne., mille järel järgmise päeva õppetüki läbi võttime. Mõne aja pärast, et meid veel enam humitada, tutvustas ta meid kaardimänguga. Ta näitas meile palju kaarditrikke jne. Warsti palusime meie teda näidata meile pifut rohkem uusi kaarditrikke ja vähem piiblisalme. Veel natuke aega ja meie loobusime tema kodust

ja andusime kaartidele ja suitsetamisele teises kohas. Siis algasime õnnemängu ja jätsime pühapäevakooli ja õhtused piibliklassid täiesti. Ma tahaksin teile öelda, mis sai neist poistest viimaks. Raks neist seitsmest poisist on üles poodud ja kolm on wangi-majas. Kuues, oleks sealsamas, kui politsei teda leiaks, ja kui nad teaksid, et mina siin wiibin, oleksin ka warsti trellide taga. Kõik, mis ma sooviksin, on, et mu pühapäevakooli õpetajanna ei oleks meile poisikestele kaardimängu õpetanud!“ Ta ei saanud veel lõpetada, kui üks mustasfe riie-tatud naisterahmas läks wankudes tema juurde, langes põlvili ja kisendas: „Mu Jumal, see pühapäevakooli õpetajanna olen mina!“ Ja ta lahkus koosolekust, et itäl enam tagasi tulla. „Sina ei pea mitte selga panema poolkeedist riiet, willasest ja li-nasest ühte kootud.“

Kohtumõistjate raamatu ülewaade*).

Õpet. Graham Scroggie järele inglise keelest G. T.

- 1) Misjuguine tõsine hoiatus on 1. peatükis?
- 2) Misjuguineis peatükides räägitakse Jisraeli or-juusest?
- 3) Kes oli Jerubal ja mis oli filmapaistwam sündmus tema elus?
- 4) Misjuguises walguises ilmutab end siin raamatus Jumal?

See on tähtsaimad, ühtlasi kurwemaid raamatuid piiblis. Siin leiame pattu külluses, siiski Jumala armu üli-külluses, ja seepärast võib selle raamatu wõtimõtteks nimetada **Jumala halastust**. Oma pealkirja saab see raamat mees-telt, kes juhtisid Jisraeli sel ajal, ja keda mõnes kohas hüütakse ka päästjaks (peat. 3:9, 15). Wiimased jagunesid iseloomult kolme liiki: sõjamees-kohtumõistjad, näit.: Riideon, Simson; preester-kohtumõistjad, näit.: Geli ja prohwet-kohtumõistjad, näit.: Saamuel. Meid tõsteti Jumala armust päästma Tema rahwast 480 aasta pikkusel ajajärgul (1. Kuu. 6:1). Kohtumõistjate raamat on Joojua ajaloo jätk, nagu esimesed peatükid näitawad. Mis puutub raamatu ehitusse, siis võib seda jagada kolme osja: —

1. Waade tagasipoolse peat. 1:1 — 2:10.
2. Waade edasipoolse peat. 2:11 — 3:6.
3. Waade sisepoolse peat. 3:7 — 21:25

1. osas wõdetakse lühidalt kokku eelmise (Joojua) raamatu ajalugu. 2. osas lastakse meid pilku heita kaugele tulewikku, aastasadade peale, mis on veel ees, ja antakse meile lühike, kuid täielik eelpilt neist. Selles paistawad silma selgesti mõned põhjooned, misjuguiseid

* Joojua raamatu ülewaade ilmus 1924. a. „N. Etus“ Nr. 8.

- mitte tähele panna — tähendaks terwest raamatust mitte dieti aru saada. Need on:
- a) sõnakulmatuse. „Jisraeli lapsed tegid kurja Jehoowa silma ees.“
 - b) karistamine. „Jehoowa wiha süttis põlema Jisraeli laste wastu.“
 - c) meelearandamine. „Jisraeli lapsed kisendasid Jehoowa poole.“

d) abi. „Jehoowa tõstis Jisraeli lastele päästja.“

Teie leiata neid põhjooni selgesti ette toodud selles osas (2:11 — 3:6) ja nende peale on terve raamat rajatud. Kohtumõistjaid oli kaksteist (kui Abimeleki selleks mitte lugeda). Neist nimetatakse kuut ainult nime pidi: Samgar, Tola, Jair, Jbša, Elon ja Abton, kuna teisi kujutatakse mitmeluguse täiufega. Wiimase kuue kohta käibki ülaltoodud kujutus. 3. osa moodustab raamatu peajao. Znimlikult küljest ei ole siin muud kui anarhia ja langemine, jumaliku küljest — muud kui arm ja halastus. Meie saime tunda Jumala lunastawat armu juba eelpool, kuid 2. Moos. raam. oli see lunastus orjusest, siin on see lunastus — tagasilangusest, misjuguisest pääst-

miseft räägitakse siin raamatus 50 kohas. Kõigi hädade põhjus ja juur seisib waenlaste puurdulikus hävitamises ja nendega läbikäimises. Üksi allahetmisest ei olnud veel küllalt. Nii peatükk 1:19 — 1:33 loeme üheksast suguharust, kes olid maale elama jäetud, hoolimata Jumala käskimistest ja tõsiseist hoiatustest (2. Moos. 23:27, 33; 34:11—16; 4. Moos. 33:51—56; 5. Moos. 7; 9:1—5; 12:1—3; 20:1—4; 20:16—18; 31; Jooj. 23.)



V. Ahnenbach, kes hiljuti Gestis käis.

Ei ole imestada, et sarnase sõnakuulmatusele järgnes niisugune poeetiline karistus, nagu on öeldud peat. 2 : 21 — 3 : 4. Just need rahvad ise, keda nad alles jättsid, pidid neile saama „kõieks ja võrgutamispaelaks ja nahkpiitsaks ja offaks“ (Noof. 23 : 13), et neid alandada ja õpetada. Meie võime olla ainult üks kahest: embkumb, kas patu üle walitsejad (wõitjad) wõi selle orjad. (Room. 6 : 16). Olgu meelde tuletatud, et kõige selle patu ja kannatuste koht on töötatud maa, mitte enam Egiptus wõi kõrb. Tõsine hoiatus igapähele, kes arwab, et täiuse ja õndsuse seisukohal on ta waba saatana pealetungimiseft ja pattufalburuseft. Mida selgem on meie tundmine, mida kindlam on meie püüdmine — seda kohutavam on meie langemine, kui usaldades neid asju jääme ükskõiksemaks patu wastu. „Kes ennast arwab seiswat, see katstugu, et ta ei lange.“ On kohutawalt wõimalik „kõrgete eesmärkidega“ „kõrge kutsumisega“ rahwal elada tegelikult väga madalat elu, ja seda suurte õnnistuste keskkel. Niisugust elu iseloomustawad alati kaks asja, mis paistawad ka selle raamatu igalt leheküljelt — kokkulepe waenlastega ja wõitlused teine teisega. Minult mõni suur wiletus suutis wõistlewaid Jisraeli suguharusid wiia ajutiselt üheskoos tegutsema. Aga osa nende rahvuslikust elust — usklik, perefondlik, jeltskondlik ja isiklik, — oli patust rikitud. Kas ei räägi see jõurikka tõsidusega Jumala koguduse kurwast seisukorrast tänapäew. Kas mitte ainult puudu omawaheline ühendus, waid sadandeis asjus. Walitseb kokkulepe waenlastega? Sellest wabanemine on walus, sest kui kohus algab, siis algab see Jumala kojast. Kui Jisraeli peketi ja rõhuti waenlaste poolt, siis kisedasid nad oma wiletusel Jumala poole ja leidsid päästmist. See päästmine wastab tänapäew ärkamisele, mis nagu sel ajalgi, tuleb wastuseks nende südantõhestawale palwetijendamistele, kes tunnewad, et saatana walitseb, ja et neid rõhutakse. Wõitfime meie kisedada Jssanda poole just praegu. See raamat on meile antud õpetuseks, et keegi meist ei pea patusse jääma, kuid ka et keegi meist ei pea patu pärast meelt heitma. Tagasilangemiseft on arstirohi (Hoo-sea 14), — see on andeksandmine ja armastus. Ei ole tarwidust elada „üles ja alla“ elu, sest meie Päästja on tugew. Jisraeli wangipõlweaastat ei ole loetud nende ajaloo jumalikus kalendris, sest need aastat olid wäljaspool Jumala tahtmise piire. Kuid neil ei oleks pruukinud kunagi wangipõlwe minna ega pruugi meiega iial mitte. „Päästa meid ära kurjast.“ Lugege Laul 78 : 55—64, 106 : 34—35. 1. Saam. 12 : 6—25, Jaak. 4 : 4. 1. Kor. 15 : 33. 2. Peetr. 2 : 20, 21.

Tõlk. poolt. — Kui osa Jisraeli ajaloost, on see raamat Jumala pikimeele ilmutus. Kuid rahwa ajalugu ja ükfilu uskliku elu ei ole täiesti sarnased. Rahwasse jäi alati soola, kelle pärast Jumal ei lükanud neid kohe ära, waid ikka jälle ja jälle nende peale halastas. Seda wõib näha Simsoni ja Saamueli wagadest wanemaist jne. Need ja paljud teised tundmatud olid rahwa eestpalusjad, waimulik sool. Kuid sool, mis ise tuimaks jääb, ehk patune on, ei olegi enam sool. Need nuhtlused ei olnud sel ajal sugugi nii poeetilised, nagu näiwad 3000 aasta kauguseft. Kui palju kannatusi ja häbi, kui palju huffunud inimelusi. Kuid ka see Jumala pikimeel lõppes wiimaks.

„Jehoowa tuline wiha tõusis oma rahwa peale, nõnda et ei olnud parandamist“ (2. Moa 36 : 16) Ja see oli kohutaw. Jumal andis oma rahwa mitmeks tuhanded aastaks paganate jalge alla sõtkuda ja asus waimuliku Jisraeli kokkuseadmisele ükfiluist walituist kõigi rahwaste seast oma poja Jeesuse Kristuse läbi. Prohmetite kirjades, mis sel ajal on antud, ennustab Jumal ikka selgemini ja selgemini seda oma rahwa äralkkamist ja uue seaduse tulemist. Wõrdlematu armastuse sõnabega püüab ta weel nende südameid ümber pöörda, kuid tagajärjeta. Nii, nagu nad olid, ei wõinud Jumal neid kauemini kannatada. „Kui Noa, Hiob ja Taaniel oleksid rahwa eest palunud, ei oleks enam andeks antud.“ Ülekohtumõõt oli täis. Selle eest, kes Püha-waimu wastu patu teeb, ei wõeta enam eestpalweid wastu.

Kristuse õpetusega algas uus seadus, tema surmaga lõppes käif. Kui midagi uues testamendis selge on, siis on see tõsiasi, et patune nii kaua kui ta pattudeft ei pööra, jumalariiki ei päri. Ükski roojaste riielega (tegude sümbol) taewasse pulmatotta ei pääse. „Kõrge kutsumisega kristlane, kes elab madalat elu, ei olegi kristlane. Kristus ei tunnista niisugust kohtupäewal, kuigi ta ise arwas oma madala kõlbilise seisukorra juures end Tema nimel jutlustawat ja töötawat. Ükski, kes Lemasse jääb, ei tee pattu. See on uue testamendi selge õpetus ja seda leiab ilma kirjakohtade nimetamata igapähe, kes ei püüa filmi tõe ees finni pigistada ja walet uskuda. Nii on patu pärast mitte ainult tarwis meelt heita, waid Kristuse eeskujul ja ühes Kristusega surra. Sest ainult need, kes wõidawad, päriwad igawest elu.

Wastused.

5. Moos. raamat
 - 1) omandama.
 - 2) 16. peat. 3. Moos. r. 23 peat. Rewadepüha, Paasa, Sügisepüha, Lehtmajad. Paasa ja äralunastamine, Lehtmajad ja hoidmine (Jeesuse Kristuse)
 - 3) peat. 22 : 6 ; 25 : 13—16 ; 22 : 12 ; 23 : 19—20 ; 22 : 1—3.
 - 4) Reli. a) Mooses Noosuale. b) Mooses preestriteile. c) Jehoowa Moosele. d) Mooses lewiitidele.

Noosua raamat.

- 1) Punane meri tähendab lahutust wanast kuningriigist; Jordan — lahutust wanast elust.
- 2) Et sõnakuulmine toob wõitu ja sõnakuulmatus kaotust.
- 3) Seepärast, et peat 7 : 3. oli Noosua öelnud: „ärgu mingi kõik rahwas.“
- 4) Ei üheski peatiüks. Peat. 24 : 15 on walif kahe wõõra jumala wahel.

Kolm palwet sulle uuel aastal.

1. Jää „Noorte Elu“ lugejaks.
2. Wõida talle uusi sõpru.
3. Palu tema eest.

Tähtede jutt.

Mark. 9:33—34; Üleml. 6:10.

Ühel waiksel suwiöööl oli see.

Maailma üle oli laotatud unewaip ja selle all puhkas ta rahulikku und. Waid üksikud heitlesid oma siseilmas sel ööl, kuni neidki uneingel suigutas pisaraid walusaid palgeilt kuiwatades. Ka koerte õhtune haukumine oli waikinud.

Sellele lõpmata sügawasse waikusse waa-
tasid ülalt tähesilmad. O, milline täheküllusest
sätendaw oli sel tunnil taewas! Isegi linnutee
säras selgelt kui oleks ta hõbedaga sillutatud,
wõi kui ülempreestri kuue palistus, millesse
kalliskiwe ja hõbedat ohtralt tikitud. Suurwan-
ker seisis kui ilutuledes. Helkis Orioon. Juma-
liku nõidusliku säraga olid nad kõik ehitud.

Selles ääretus waikusel kuulsin tähtede
juttu. Küsimus oli sellest, kes neist küll täht-
saim on. Küsimus riiwas kõiki. Põnewuses
wärisema hakkas nüüd tähtede meri
ülal.

Suurwanker ar-
was ennast tolleks. Olla tema ju kun-
inglik sõiduriist, millel surematud
waimud läbi tähte-
ruumi öödel waik-
setel sõidawad.

„Tõesti, suur on
Wanker tähtede
peres!“ lõpetas ta
kõrge paatosega
oma kõnet.

„Oled walesti
arwanud. Liiga kii-
dad ennast, kallid
naaber,“ sõitles te-
da Põhjanael, Suurwankri lähem naaber.

„Õelge
mulle, kelle poole tõstawad meremehed öötun-
didel oma silma, kui on waja laewa õieti
juhtida! Kas pole see olnud läbi aastasadade
mina — Põhjanael! Nad usaldawad mind mu
kõikumatu meelekindluse pärast. Teie aga kõik
olete waid muutlikud rändurid.“

Põhjanaela juttu kuulsid kauguses sirawad
Sõelatähed. Muinasjutulisena paistis nende pere.
Weidi ärewalt wärisedes hakkasid nad kui
ühest suust juttu:

„Sõbrad, teil on küll oma jagu õigust, aga
kas on teist niisugust hulka kui meie! Mis-
sugune üksmeel meil on! Aasta tuhandeid
oleme waikses rahus juba koos elanud ja püü-
nud walgustada pimedat maailma. Ja, kes on
meie arwu lugenud.“

Ilus Ehatäht, kes parajat aega oli oodanud,
ütles nüüd: „Olen kuulanud teie juttu kogu
aeg. Leian sellest palju ekslikku enesetunnet.
Ühte tahaksin teilt küsida — kes hakkab kõige

esalt helkima, kui ühtegi teist weel näha
pole, kewadõhtu mahedal smaragdrohekal taewa-
foonil kui hiilgaw kullatera? Kes waatab soo-
jadel suweõhtuil inimeste silmi? Eks otsi in-
mesed mind kõige esalt üles teiste hulgast
õeldes: wast seal hiilgab see ilus Ehatäht! Ja
waikses unistawas waimustuses waatawad nad
mind. Olen oma iludusega juba tuhandete in-
meste südamed wõitnud.“

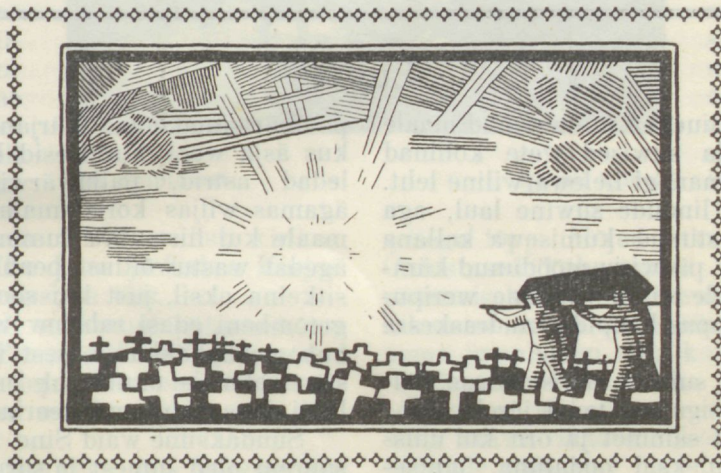
Ja tõesti, nii nõiduslikult kena paistis ta
sel silmapilgul omas ilus. Nad tundsid oma
wõistlejat.

Sel silmapilgul jooksis walgusniit läbi taewa.
See oli langew täht. Üks neist oli langenud
ja sööstis alla pimedasse öökurru . . . Jahma-
tus ja wärin käis läbi teiste tähtede, nähes ühte
oma seltsimeestest kaduwat.

Õrn kollakas walguse wirwe lewis üle ui-
nuwa maastiku.

Metsa takka tõusis
kuu. Ikka kõrge-
male tõusis ta ja
ikkahõbedasemaks
ja selgemaks muu-
tus ta walgus, kui
walgustas uinuwat
maastikku. Warjud
häbenesid ja põge-
nesid metsapuude
taha, kuhu siis täies
ulatuses maha hei-
tusid.

Kuu naeratas
mahedalt, kuulates
tähtede waidlust.
Kui oli küllalt kõr-
gele tõusnud, nii
et kõik teda wõi-



Illustratsioon uuest raamatust „Õied ja okkad“.

sid näha, algas ta hõbedasel häälel:

„Igawesti wana ja igawesti noor. See kes
elab läbi ikka jälle uuesti sündi ja surma —
surma ja sündi; see kes tõuseb taewarannale
üle metsade ja walgustab pilkast pimedat ööd,
et selle jalg ei komistaks, kes öösel käib oma
teed; see kelle järele määratakse aega ja kuid,
kui inimesed kalendrit teewad. Pimeduse wäed
kardawad mind. Tihti pean nendega raskeid
wõitlusi läbi elama, kord wõites, kord kaotades.
Päikeselt uut walgust ja jõudu saades wõidan
ma aga ikka. Olen warastele pinnaks silmas,
sest näen nende kurje mõtteid ja walgustan
nende tegusid. Seepärast ootawad nad ikka
pimedaid aegu, aegu, kui mind paistmas pole.
Ja.“ — Ta naeratas. Unistawaks muutus ta
nägu, kui jatkas:

„Tunnete mu kaaslased noid ilusaid kuu-
walgeid öid, öid, mil järw on waik ja sile kui
peegel. Seal armastan end waadelda, seal käin
ma suplemas. Nõiduslikud silmapilgud mu

elus... Mõni üksik lind waid häälitseb öös... Luuletajad, kunstnikud, heliloojad ja muud sügawa ning unistawa hingega inimesed ülistawad omis töis noid hõbeselgeid öid. Nemad wast mõistawad mind... Palju, palju wõiksin weel jutustada teile ilusaid silmapilke oma elust, sellest, kuidas ma pilwedega wõitlen, kes mu palet püüawad katta ja palju muud, kuid — olgu.“

Wahepeal oli ta juba kõrgele tõusnud. Warjud tõmbasid end weel enam koomamale. Wee pinnal wirwendas ta walgus. Mõni üksik unistaw laine ujus rannale ja laksudes wastu ranniku kiwe mängis kaunist muusikat öösüles. Tähed olid kuu kumal kahwatanud. Kas tundsid nad kadest oma hinges?

Weel kaua kestis tähtede jutt isekeskis.

Homniku poolt hakkas taewarand kumama.

„Tss!“ hüüdis Koidutäht. „Nüüd wait! — Päike tuleb!“ Tähed wärisesid.

Ikka roosamaks muutus taewas ühel kohal. Põnewusega waatasid kõik sinna. Seal tungis

esimene kiir üle silmapiiri — rõõmus ja särav ja peagi ilmus päike, rahulik — majesteetlik taewarannale. Kui ilus oli ta!

Kadus öine pimedus.

Säravad kiired walgustasid maad. Kalliskiwidega tikitud kroonina hõõgus ta pääkohal üksik pilwesagar. Kui kroonitud kuningas säras ta nüüd seal, äratades loodust unest.

Läbi õhu kajasid korruga muusika helid, sadandeil häätel kõlas hommiku rahu: linnud olid ärganud ja laulsid terwitushümni tõuswale päikesele. Rohus hiilgasid päikese kiirtel tuhanded rõõmsahingelised, puhtasüdamlikud kristallselged kastepiisad. Lilled awasid oma südamed, mida olid sulgenud öötulekul. Puud kumasid roosas rüüs.

Oli ilusaim hetk.

Ülal taewas aga olid kadunud tähed: taewasinaga katsid nad oma palet, peites endid päikese paiste eest. Kuugi oli kahwatu, waewalt märgataw. Nüüd nähti waid päikest, kuninglikku suurt!

P. Sink. 25.

Lumi.

Tuleks ta siis tasa liueldes külmetanud maale kui waibunud jää alla suwised wete kohinad ja langenud puult wiimanegi helewärwiline leht. Waikinud ka ammu lindude suwine laul, aga lehtmetsade sahin kustunud kumisewa kellana järwe sügawuses, mil päewi ju möödunud kümneid, kui warises udule sajus wiimane weripunane haawaleht ja uppus lompide raudraskesse mutta.

Tulgu ta siis, kui surewa sügislooduse wäljendustes ja hingeski igatsus tema järele.

Lumi pehme nagu sammet ja õrn kui unistus. Kui sa alati tuleksid oodatuna, igatsetuna — rahu enesena. — Ent ta tuleb sageli wihastes sügistuultes ja tormides ning langeb

poolnärtsinud maale märjana, weesegatuna, sinna kus äsja weel õilmitsesid hilissuwe idud — heledad astrid, paljuwärwilised, aga põlludki ägamas wiljas koristamatas. Wajud ootamata maale kui hirmutaw lummutus. Küll looduski ägedat wastuõitlust peab ja püsiwad lehedki sitkeina oksil, just kui soonteski wiimseni hingetõmbeni edasi rabelew veri. Kuid kõik waibub, peab hääbuma, sest wõidab ikkagi lumi — suur rahu — õnnis ehk õnnetu... Oled sina, lumi elu suurima müsteeriumi — surma kajastus.

Suudaksime waid Sind kummardada, kes Sa suurem oled lumest ja surmastki, siis meie hingest rahu ei wii ootamata lumi niisama ka surma kohutaw teadmatus... M. K.

II-sed usklikkude noorte õpetlikud aliantskoosolekud Haapsalus

peeti bapt. kabelis 16.—22. now. 1925. a. See oli juba järjekorras teine sarnane Haapsalus. Nii on Haapsalu selles suhtes teistest linnadest ette jõudnud, andes sellega ilusat eeskuju teistele. Esimene kursus peeti eelmisel aastal umbes samal ajal Metodisti kirikus. Juba siis oli rahwa osawõtt ütleмата elaw ja noored õhtu õhtu järele koos kuulates referaate. Osawõtjaid oli kõigist ringkondadest.

Peaasjalikult olid aga korraldajateks kohalikud noorsooühingud: Metodisti noorsooühing „Epworth Liiga“, C. E. ühing ja Bapt. noorsoo Selts.

Kahtlemata olid need kursuse päewad suureks õnnistuseks Haapsalu noortele, kui ka kogu linnale. Noori juhutati edasi piiblitundmises, ilmawaatelistes küsimustes noorsootööst jne.

Sai ka maailm teise pildi usust ja usklikkudest — et Jumala rahwas siiski üks on. Suurim rõõm aga oli muidugi meie Issandal, kelle tahtmine on see, et ta rahwas üks oleks ja üksteist armastaks. Seepärast wõis ta ka pärast seda Haapsalus kõigis palwemajades ärkamist kinkida. Need olid aulised ajad.

Tähtis on see, et üks asi ehk ettewõte järjekindluse omaks. Eriti on see aga tingitud jumalariigi töös. Järjekindla töö tagajärjel wõime näha wiimaks midagi püsiwat — puhastatut. Nii oli see ka hea, et esimese kursusega asi kohe ei lõppenud, waid ainult alguse oli omandanud edespäiseks tööks. Ja seal peetigi teine kursus.

Awar bapt. kabel jäi kitsaks rahwa tungile, mis päew päewalt kaswas. Üksmeeles istusid

koos usklikud noored kõigist ringkondadest. Siin ei puudunud wanu wõitlejaidki. Jumalasaona oli kokku meelitanud eemamal seisjadki. Mõnest küljest muutuski seepärast ta ewangelisatsiooni laadiliseks, kuna siin käsitati „Waimulikud ärkamised“ w. A. Kuum'i poolt, „Õigeksmõistmine usu läbi,“ w. H. Söte'lt. Oli ka misjoniwaimu õhutuseks ettekandeid õelt Tabea Korjuselt, piibliuurimise tähtsusest — nende ridade kirjutajalt; tähtsad referaadid — „Jumal“ ja „Inglid“ w. K. L. Marley'lt jne.

Õnnistuseks tuleb lugeda lahuskoosolekute pidamise mõtet, mis see kord koosolekute eeskawasse oli üles wõetud. Esimesel korral puudus see. Meestele peeti koosolek baptisti kabelis, kus kõnelesid wennad H. Söte ja K. L. Marley puudutades meessoosisekorda, kõlblisi küsimusi, wahekordi Jumalaga ja missugune peab olema tõsine ideaalne mees. Ruum oli mehi täis, kes huwiga jälgisid ettekandeid.

Samal ajal oli naiskoosolek metodisti kirikus, kus kõnelesid õed Ilse Laas ja Tabea Korjus. Sealgi kirik tungil naissugu täis.

Laupäewa õhtu oli määratud pühitsuskoosolekuks usklikule. Teenisid kõnedega wennad H. Söte ja K. L. Marley. Koosolek tõsine sügaw, kus igauks oma usu elu seisust wõis läbi katsuda.

Küsimuste ärawastamiseks, mis kursuse ajal sisse antud, peeti eriline koosolek ühel hom-

mikul kl. 10—12. Mõnesuguseid oli siin neid wastata, mille läbi lahenesid ehk mitmegi hinges mõned asjad.

Pühapäew oli määratud ewangelisatsioonile. Päew läbi siin ja seal palwemajades koosolekud. Keskpäewal weel pühapäewakool. Õhtul ühine suurkoosolek kuursaalis. Juba hulk aega enne koosoleku algust oli suur saal rahwast täis, mis koosoleku alguseks wiimase wõimaluseni täis kiiluti. Hulgad seisid weel väljas. Koosolek oli õnnistatud. Laulis ühis-

koor ilusaid laule w. Tamwerki osawal juhatusel. K. L. Marley: „Naini noormees,“ õ. T. Korjus — „Halastaja Saamaria mehe tööst“ ja w. A. Kuum — „Iluduse saladusest.“

Tänu- ja kiituskoosolekule kabelis, mis pärast seda peeti, ruttasid usklikud, et südamest Issandat tänada saadud õnnistuste eest. Lahkuniseks wendadelt weel lühikesi soowe jagati. Siis oli lõpp.

Kuid siiski ei ole sellega lõpp. Mõjud jätkuwad, kestawad edasi. Õnnistused kohustawad uuele tööle hingede päästmiseks. See oli waid hoop — algus, mis liikumise suuna ära määras, millises peab arenema jumalariigi töö, kui tahame wõite näha.

Usume, et see on ka jälle üks uus tõendus sellele, et aliantswaim siiski maad leiab Jumala rahwa ridades. Wõiks see aga weel enam wõimule pääseda!

P. Sink.



Pilt Egiptusest

Kanali kaldal.

Usfiifi Franz, Jeesuse Kristuse sõjamees.

Zäreltrüff keelatud.

H. von Neborni järele wabalt tõlkinud Joh. Sarow.

19.

Nad ei olnud kuigi palju maad edasi jõudnud, kui nad endid äkitselt metslikust araablaste salgast ümber piiratud nägid olewat, kes nähes, et nad salakuulajad ei olnud ja et nende surmast kellelegi kasu ei wõinud tulla, neilt ainult küsivad, kust nad tulewat ja kuhu nad minewat. „Mina olen kristlane ja tahan teie ifanda, fultani juurde minna,“ ütles Franz aupaaklikult. Nüüd seoti neil käed finni, pekseti neid, ja siis täideti nende soow. Sultani waatas waeleid wange uudishimulifelt ja pool põlastawalt. Franz aga ütles talle julgesti ja otjekohe wälja, et nad mitte inimeste poolt, waid Jumala poolt olewat saadetud, temale ja ta rahwale õnnistust Kristuses kuulutama. Misjoguses keeles wõi kas tõlgi läbi see jutuwamine korda saadeti, sellest ei ole meile jutustatud, siiski igal juhtumisel näib olevat, et nagu kord paawsti Innocentius III lugu oli, nii ka fultani peale Usfiifi Ferjuse ifik külge-

tõmbawat mõju awaldas. Ta kuulas Franzi juttu wahela segamata pealt ja awaldas wiimaks soowi, et ta tema juurde laagriisse jääks.

„Kui sina ja su omased ristiusku astuwad,“ hüüdis Franz pühast waimustuses, „siis tahan ma Kristuse armastuse pärast heameelega sinu juurde jääda. Ja kui ja weel kahtled, kumb wägewam on, kas meie Jumal wõi Muhamed, siis lasse tuli üles teha, meie läheme sinu preestriga ühes sellest läbi, et näha saaks, keda ta Jumal suudab kaitsta.“

Nende sõnadega astus fultani „õuejutlustaja“ ümberseisjate ringist tafakefi wälja ja läks eemale, fultani aga seda märgates lükkas selle tuleproowi sõbralikult aga kindlasti tagasi. Franz aga tahtis weel katset teha ja lubas ükfinda tulest läbi minna, kui see fultani ümberpöörmisele wõiks tuua. Ka sellega ei olnud fultani nõus, lubas aga tuliwale ristiusku esindajale, imestufest

tema üle rikkalikud anded waestele ja tema misjonitöö tarwis annetada. Kui aga see tagasi lükatu, läks tema ja saratseenlaste imetus weel suuremaks ja wagajutt kõneleb, et sultan Franzi enda eest käskinud paluda, ja siis kui see juba ammu oli surunud, paljude aastate pärast, olewat ennast surmawoodil ristida lasknud, sest et ta astlast, mille Franzi läbi saanud, enam lahti ei wõinud saada.

Franz elas üle 5. novembril 1219 Damieti ärawõitmise, aga wististi on see wõit talle rohkem filmapiisaraid maksnud ja südamevalu walmistanud, kui mõne kuu eest olnud läüasaamine. Kõik kolebad etenudjed, mida sarnane weresaun enesega kaasa toob, erutafid teda kohkuwalt, ta nägi metselaja kaju inimeses sarnasel kombel wäljenduwat, mida ta ennem uskuda ei oleks wõinud. Tema manitsused olid tuulde kõnelnud ja kohkunult pööris ta ristisõjawäele selja, et Pales-tiinasse, pühade paikade juurde rutata, kus tema armas õpetaja oli kõndinud, elanud ja kannatanud. Imekspanu wäärrib asjaolu, et ükski kirjanik ega tema sõber sellest ei teata, mis Franz pühal maal ära elanud, kas ta ülepea sinna saabunud, wõi on ta, nagu see mõnikord sündinud, pidanud äkilisest haigusest tabatuna teekäigu pooleli jätma. Minult seda teatatatse, et wennad, kes nelipühikonwergentst 1220. 17. mail osa wõtnud olid, teda nende tagasiminekul weel Siirias leidfid. Ka seda jutustatakse, et ta Antiookias nii weenvalt jutlustanud, et ühe mungakloostri terve elanikkude kogu ümber pööris ja ewangeeliumi põhjal wendkonna reeglite jä-rele elama hakkas. Wendade läbi, kes tulid Itaaliast ja mujalt, kostfid pahad sõnumid kõifjugu korratuste üle ustawa eestseisja kõrwade ette. Oli lewitatud eba-sõnumit tema surma üle, temalt luba küsimata reegleid muudetud, õdedele raskusi ja häda walmistatud, et neile seadusi peale pandi, milledele Klara kõigest wäest waistu püüdis tõrkuda. Mõtemad asemifud, keda Franz oma äraoleku ajaks enda asemele oli jättnud, üht Portsiunkuulasse teist reisu tarwis laialipillatud wendade troostiks, o'id koke hoopis teises waimus tööle asunud. Seda kõike arwesse wõttes, märkas Franz, kui wäga teda kodu oli tarwis. Ta kasutas esimest laewa, mis nõus oli teda peale wõtna, et kiiresti jälle omaste juurde tagasi jõuda.

Juuliku lõpul wõi augustikuu algul Benedigus maabudes, kirjutas ta healt Klarale kirja, mis tema südame murest tunnistust annab, et ta ei peaks St. Damiani müüride taga enam kõif endises olekus leidma:

„Mina, vähem wend Franz, tahan oma armastatud õnnistegija Jeesuse Kristuse elu ja waesust alati jälgida ja selle juurde surmani jääda. Ja ma palun teid härdasti, et teie sellest elust iialgi ei loobu:

Hoidke endid ja ärge kuulake inimeste nõuandeid, olgu nad misjused tahes.“

Koduteel Benedigust Assiisi poole, nii jutustab legend, pidi Franz wäsimuse tõttu eeslit ratsaloomana kasutama, et edasi saada. Üks kuuljast soost wend, Leonard, käis ta kõrwal ja juhtis looma. Kuna nad waifelt edasi sammufid, mõtles wend äkitselt enesest, ilma asjad kõif pahurpidi pööratud olewat: kuidas — tema kui aadlimees peab jala käima, kuna kaupmehe Pietro Bernadone poeg ratja sõidab.

Korraga pidas Franz ratsalooma finni, ronis maha

ja ütles sündantwõitwa lahkuse ja alandusega: „See ei ole õige, et mina mugawalt ratša sõidan, kuna sina, kes ja palju ausam oled kui mina, jala käid, mu wend“. Ta oli nähtawasti wenna mõtteid mõistnud, mida tema filmnõolt oli ära lugenud. Kohkunud wend, kes muud ei arwanud, kui seda, et Zumal Franzi tema südamesse waadata lasknud, palus põlwili maas temalt seda andeks, aga Franz ei tahtnud enam eesli selga istuda, sest juba mõte, teistest ülem olla, kohutas teda. Tema oli Kristuslega risti lõõdnud, ta elu ei olnud ta enese meelest midagi wäärt. Ta ei tahtnud mingi eriolewus olla, waid ainult selle läbi ja selles elada, kellele tema terve armastus kuulus. Ta kohas kõike, mis talle wastupanu awaldas sõnadega: „Mitte enam mina.“ Minult niifugused inimesed mõistawad kunsti umustada, mis taga on, ja sirutada selle järele, mis neil ees on. Nii tuli ta tagasi wiimastelt ja päri-felt welda ainumalt tõsijelt misjonireisult, mida ta teinud, ja walu on südames selle peale mõeldes, kuidas hoolekande puudusel nii kallid lootusrikkalt ja suure armastusega külwatud seeme, mida tema ja ta wennad külwanud, ära pidi kuivama. Kui suur on meie wä-stutus, sest meil on nii palju wõimalusi ja abinõufid töötamiseks. Oh et oskafime armuaega ära kasutada, nagu Franz seda tegi: kartmatult, täis usku ja Jeesuse wiimase wõidu peale kaljukindlast lootes!

Me l j a s t e i s t k ü m n e s p e a t ü k k .

Minu riik ei ole mitte sellest maailmast.

Joh. 18 : 36.

Augustikuu-päike saatis ülalt põletawaid fiiri üli-koolilinna Bologna turuplatfile. Aga kuumusest hooli-mata ei olnud elanikel aega eneste jahedaisse ja pime-daise tubadesse puhkama minna, ehk nende puudumise korral, kusagil müüri ehk puu warjus lõunaunne sui-kuda. Kodanikusõda oli linnas lahti pääsnud. Erutatud jalgad, siin üliõpilastest, seal sõjariistus linnasulasteist, seijid tänawanurkadel ja kisedaw rahwahulk lainetas turul siia ja sinna. Äkitselt kostis hääl, selgelt, kõla-rikkalt nagu kellahelin. Tema toonis oli midagi mee-litawat ja käskiwat ühtlasi ja tahtmatult pidi igauks ümber waatama, kes seda kuulis. Kes kõneles? Wõi-matu näis olevat kõnelejak pidada kõhetut meest, pruunis, peaaegu kerjuse riides, tolmunud paljaste jallega, kes seijis palawail kivel ereda päikese paistel ja wehkis elawalt kätega. Ent siiski oli tema see. Mis wõis tal welda olla? Oli ta käfjalg wäljapoolt, oli ta üks neist, kes ühe wõi teise tülitsewa partei kasuts tahtis kõnelda? Uudishimuliselt tungiti ligemale ja ifka tihemaks moodustus ring kõneleja ümber ja warsti käis jofin läbi ridade: „See on wend Franz, sinise wähemate wendade ordu eestseisja.“

Nende seas, kes sinna olid jäänud, et haruldast tänawajutlust kuulata, leidus keegi üliõpilane, hiljem Bologna peakirikui peadiakon ja see kirjutas seda tundi mälestades:

„Mina Thomas Spalatoft, õppifin Bologna üli-koolis, kui ma Assiisi Franzi esimest korda nägin.

Ta jutustas wäikese palwe platfil peaaegu kõifide kofkufogunud linna elanikkude ees. Tema teemiks olid kolm mõistet: inglid, inimesed, kurjad waimud. Ta

rääkis sellest niisuguse waimuterawuse ja kõneosawusega, et paljud haritlased pealtkuulajate seas imestusega täitunud selle nii lihtsa mehe sõnade üle. Tal polnud sealjuures mingit jutlustaja tooni, waid kõneles lihtsalt ja loomulikult nagu juttu westes. Ta läks ka tegelikuse peale wälja ja kõneles üksmeele ja rahu tarwidusest. Tema riietus oli waesem kui waesel, tema isiklus esimesel pilgul ei awaldanud mingit suurepäralist mõju, tema silmnäol polnud mingit iludust, aga tema terwel ülespidamisel ja sõnadel oli niisugune weenew wägi, et paljud aadlimehed, keda miski asi pehmenhada ei suu nud, tema kõne mõjul rahulikumad waated omandasid. Üldiselt jai ta nii suure au ja usalduse osaliseks, et kui ta platsilt lahkus, mehed ja naised karjakaupa talle järele lätsid ja olid õnnelikud, kui said ta riiete palistusse pünftuda.“

Nii palju Thomas Spalatoft. Kui Franz platsilt lahkus, pöördus ta kardinali Ugolino palee poole, mehe juurde, kes oma sõpruse läbi wähemate wendade tööle enam kahju oli teinud, kui terve maailma waenus. Leidub sõna, mis ütleb: „Zumal, hwia mind mu sõprade eest, waenlaste eest oskan ma ise ennast hoida.“ See ei ole kristlik, aga siiski sageli tõsine sõna. See kardinal oli ligi olnud, kui Franz esimest korda Rooma ilmus, seeford tundmatuna mehena, pool kahetsemiswäärilise, pool naeruwäärilise isikuna. Ugolino oli talle seepärast ka wastu. Alles aastal 1214 wõi 15., kui ta oli paawsti legaadina Florensis wiibides oma terawa pilguga ära tunnud, milliseks wäertuslikuks materjaliks kiriku ehituseks wõisid saada need mehed oma usujulguse ja ennastalgawa waimnuga, tegi ta Franziga sõprust. Franz, kellele iga tagamõte wõõras oli, sõna „taju“ tundmata, wõttis paha aimamata sõpruse pakkumise wastu. Beenete kuldõngade wastu aga, milledega sest ajast kui ta paawsti külastas ja nüüd eriti kardinali sõpruse puhul, tema tööd kütendada püüti, on Franz sõdinud wiimse hingetõmbuseni, wereni. See wõitlus ongi teda warakult surmanud, aga mitte ülesliigne töö ja kasinus. Ugolino mõju tungis tafafefi ifka sügawamale, kui Franz pidi paawsti esimest ettepanekut wastu wõtma ja ühe munga orduga liituma: oli ju ifegi õpetatud usuteadlane Dominikus kiriku ülemuse targast nõuandest aru saanud ja selle järele teinud. Efs Franz olnud ifegi kurb killustuse üle kirikus, kas ei pidanud ta hoiduma nende rohkedamise eest? Efs olnud tal wäga tarwis ewangeliumi laiali laotada. Kuipalju paremini wõisid seda teha kindlad toetuspunktid, tunnustatud kloostrid, kui tundmatud, ümberreisijad wennad, kes jaolt wäga madala haridusega olid, wigu tegid, orienteerida ei osanud ja kellel paljude inimeste ees autoriteet puudus.

Sarnaseid seletusi kanti Franzile ifka uuesti ette. Ugolino teadis hästi, et lapjelik Franz siiski paindumata oli neis asjus, mida Zumala tahtmise järele tundis olewat ja seepärast ei tunginud ta wägisi tema peale, waid andis talle isalikult nõu ja juhatusi. Tema nõuanded tulid ka tõesti südamest, sest endastmõistagi, et tema kui kirikuteener ja esindaja selles õndsust otsis ja soowi omas, Franzist ellu kutsutud suure liikumise walguist ja soola oma kanalisse üle juhtida.

Ta püüdis ifka jälle ühendada Dominikust ja Franzil, kes oma wendkondade asjade talituse pärast Roomas

wiibides üksteist tundma olid õppinud. Aga see mees waatas Franzil kiiremini läbi, kui ta sõber Ugolino. Sellest hoolimata, et Dominikus nelipühikonwerentzil pihsarsilmil Franzilt palus, et ta ainult selle paela wõtta ja kanda tohiks, mida Franz mungakuue ümber wõõna kandis, jai Franz kõigist hoolimata kindlasti oma otsuse juurde. Ei selle mehega ei saanud ta ühineda. Need olid täiesti kaks ifejugust ifjeloomu — Franz ja Dominikus.

Franz mõttles surematute hingede peale, kui ta reforme nõudis, Dominikusel seisis ainult kirik meeles. Franz tahtis küll kirikusse jääda, aga täiesti waba olla ta wormest ja seadustest, Dominikus oli ega sõnakuulelik kiriku ori. Franz oli mees täis elawust ja tegewust, Dominikus sellewastu täis külmil järe'efaalumusi ja seaduslike korraldusi. Franz, kui laie, waba otsustuses ja waates, lastis end elus ja kõnedes omaft südameft juhutada, ta püüe oli kõikidele kõigeft saada, et mõningad wõita, rahwast otsida, kus neid oli leida ja nii neile kõnelda, kuidas nad sest aru suutsid saada. Dominikus sellewastu oli suure kooli usuteadlane, mees terawa mõistusega, kes hoolega järele kaalus, mis ta tegi.

Peaegu ühel ajal Franziga ajutas hispaanlane Dominiko Guzman nõndanimetatud Domikaanlaste ordu, kelle liikmed samuti elasid armuannetest, mida rahwa käest kerjasid.

Ta nimetas enese wendi Isfanda koorteks, kes pidid ekfinud karja juurde tagasi ajama, ja inimesed, kes teda aukartusega imestafid, andsid talle aunime: ketserite haamer. Neil põhjustel ei wõinud need kaks meest üheskoos töötada.

Nõnda ei õnnestunud Ugolino plaanid oma sõbra Franzil juures. Hoopis teifiti oli lugu misjonitöö korraldusega. Ilmusid nelipühikonwerentfide 1218. wennad Tunifest, Inglismaalt, Prantsusmaalt, Ungarist ja Saksamaalt, meecheitmiseni mahatõõdnina eneste elamuste pärast, nõnda et Franz filmapilguft päris nõutu oli. Meile näib see päris arusaamata olewat, kuidas wennad, kes teifi keeli ei osanud, julgesid wõõrasmaile reifida. Meile ei antud seal mingit toitu, waadeldi neid umbusalduses, ei wõetud neid kuulda, et keel neile arusaamata oli, ja kõif see oli weel ühenduses harjumatu kliima ja muude raskustega. Terve koosolek oli suures mures. Seal tuli kardinal Ugolino, kes alati walmis oli nõu andma ja tegi Franzile selgeft, kuidas see seni põlatud paawsti privileegium ja soowituskiri ülemaile kiriku ametikohtadele wõib need kannatused ja raskused korruga lõpetada. Ta ostas seda nõnda Franzile ette panma, kuidas misjoni ja ewangeliumi kuulutustöö edu nõuab tingimata selle nõuande wastuwõtu, nii et Franz pika wõitluse järele, töö ja piinatud wendade pärast ja et saaks ewangeliumi lewitada, otsustas seni nii energiliselt tagasilükatud samm u astuda. Saatekiri (breeve) waadati paawst Honoriusse poolt läbi, millele ta kirjutas alla 11. juunil 1219.

Kõif need rasked läbielamused olid Franzil juba selja taga, kui ta jälle kodumaa pinnale astus, aga tumedad pilwed, millede all ta rändas, pidid weel tumedamaks minema.

(Järgneb.)

Juubal vaatas ta peale läbitungival pilgul. Imeline, ta pilk näis sügavamale puurima kui enne. Ta vihkas salalikkust ja ei mõinud siin ometi wabaneda mõttest, et peigmehe õrnus pruudi vastu oli tehtud, ei tulnud ta armastusest. Oli ju ostmise juures kauplemine pruudi pärast, hinna allatingimine, ja Juubal ei mõistnud Tillat, kui see nii usaldawalt end selle iseloomuta inimese kätte andis. Aus wihkamine, häwitaw wiha, sellega näis ta leppida, rahulik kaalumine, külmawerefus — ta mõistis neid, ka Puti kirg suutis teda kaasa tõmmata, kuid roomaw, kõrwalteidotsiw olek oli talle wastik, niisuguste argadega ei tahtnud ta tegemist teha, ja ometi oli ilm nendega täidetud.

Minult wastumeelt andis ta ootajale oma lapse. Jirad saatis ta kandetooli, mis teda uude elumajja pidi kandma. Juubal vaatas neile järele, kuni nad filmist kadusid, siis asus ta õhates Puti matmispeo korraldamisele. Temale oli poja elulõng läbi lõigatud ja haud tähendas kõigi lootuste lõppu. Las räägivad mälestusfambad järeletulewale rahwale elust, mis aitab see? Waim ei tule tagasi; kaob ta, otsib ta uut kehastust, kes võib seda teada, tema jaoks oli Putt surnud!

Kas mõis ta uusi teid leida, mõis takistada uputuse ettekuulutamist, mis awalikkude wastukõnede peale waatamata rahwa hulgas ikka enam maad leidis? Oli laew siis tõesti nägemata wägedest warjatud, kõrwepojad imelisel kaitstud? Ei, mees kui Juubal ei ole ebausklik! Juhus ei midagi muud kui saatuse mäng, see kordum äpardamine! Silmapilgul oli Juubal liig rõhutud, et weel edasi mõelda. Üksi sammus ta toas edasi-tagasi, kuni weerewa päikesega leinarong wärawatesse jõudis. Waikides asetasi mehed laiba eesruumi kiwipingile, süütasid tõrwikud ja jäid isa käskusid ootama. See aga ajas nad kõik minema, ta tahtis üksi olla.

Nüüd oli ta enesewalitsemisel lõpp. Südantõhestawal hüüdel langes ta poja peale ja andus metrikule walule.

Tund aega hiljem paistis Juubali näol jälle rahulikkus. Wäljas filmas ta Jeewetile saadetud kingitust.

„Mis see tähendab?“ küsis ta lähedalseiswalt julaselt.

„Jeewet ei mõtnud,“ seletas see. „Ta laseb sulle welda, et mis ta su pojale tegi, seda tegi ta armastusest, ja armastus ei lasa end tasuda.“

Armastus annab ja saab rikkaks andes, wihkamine riisub ja jääb ise waefeks. Imelised seadused, milles inimese süda liigub, puudutades teiste südant ja elu saladusliku ja ometi kustumata mõjuga.

R a h e k s a s p e a t ü k k.

Semm ei olnud weel koju jõudnud. Ta tumedajuukseline naine seisis karjaata juures, milles leidsid lambad õffel metsloomade eest warju. Rääga filmi päike eest warjates, otsis ta kauguses mehe kaju. Jälle pidi ta üksi hommikuohwriks sammuma nagu

eile, mil mehed kõik puudusid, sest Jeewet ja Hamm hoolitsejad haawatud Puti eest. „Õnn meile,“ oli isa welnud, „et lähenema hukatuse eel armastust weel tohime üles näidata, õnn meile, kui weel awanewad võimalused usku tunnistada ja meie surijale, hukatusele pühendatud maailmale tohime welda, et see Jumala arm on, mis meid kannab, ja ei midagi muud.“

„Ja ometi räägivad nad kõrgemeelset ja eneselugupidamist, ütlewad, meie tõstame endid kõrgemale, kui õigus,“ ütles Milka, Semmi naine.

„Nii räägivad jumalasalgaajad alati,“ rahustas Noa. „Nad wabandawad, et nad ei wõi uskuda, ja ometi oleneb kõik nende tahtmisest. Jumal lõi inimese ja tahab, et see ülespoole waadates ilmast läbi peaks sammuma, kandes jumalikkude mõtet, elades igawikule. Tähtede taha peaks ta püüdma, seal leiaks ta warandusi, leiaks au, mida film pole näinud ega ühegi inimese suu rääkinud, kuid inimene loobus wabatahtlikult oma kõrgest jumalikkude seisusest, alandas end looma sarnaselt tolmuga ja toidab end kaduwuslestadest, mis kaduwuse sünnitawad. Surnu sünnitab surma, üksi elu võib elu estile kutsuda.“

Täna seisis Jeewet isa kõrwal hommikuohwriks ja jutustas sest, mis ta hinges näris, kui ta oli waenlast omas toas rawitsenud. „Jsa, isa, oh et madu tohib läheneda ka pühitsetud südamele!“

„Ta julges Nadama juurde minna, kes ometi weata ja patuta seisis. Meie ei wõi teda takistada, peame aga alati selle peale mõtlema: Ära tee ta tahtmist, waid walitse ta üle.“

„Ent just see on nii raske,“ tunnistas poeg alandlikult, „sest filmapilgul, mil ta me juurde hiilib, sunnib ta meid wäewõimuga.“

„Õmal jõul on mõtlus asjata,“ wastas esiisa. Oh, nii mitu korda oli ta seda ju omas pikas elus tunnud! „Minult kõige kõrgema wägi võib meid warjata. Ei oleks mul selge käsk Jumalast, kas arwad, et ma oleksin suutnud aastakümneid usku kinni pidada ja kõigele inimmõistusele wastuehituse lõpetada, mis mõne kuu pärast oma otstarbe peab täitma?“

Jeewet mõistis. Ta tundis: et nad isa jälgedes käiwad, waid igauks tarwitab isiklikku, sügawat ühendust Jumalaga, et wõidule pääseda.

Sel ajal kui ohwrisuits sambana taewa poole tõusis, astus Semm kiirel sammul läbi metsa, mis inimese häwitawat kätt weel ei tunnud. Ta näost paistis rahutus, ja käsi hoidis kramplikult keppi, kui oleks see olnud sõjariist. Ta filmad põlesid, nad nägid, mida ei olnudki, ja mis ümberkaudu mõis näha, seda nad ei näinud. Wõib-olla ei oleks ta muidu selle tee walinud, kuid nüüd meelitas teda just metsatõhniku pimedus, pealegi lootis ta nii rutemini sihile jõuda. Ta soovis, et ükski teda ta teedel ei näeks, et ka isa, kelle ees õieti midagi warjata ei saanud, seekord ta filmist ei oleks wõinud lugeda seda, mis seal nii selgesti peegeldus.

Oh need piinawad mõtted! Ta lootis, et ta sõbrad wõidab, ja kui kiiresti olid need nüüd tema wõrku tõmmanud. Mis kawatsused neil olid! Laewa-

ehitamine, teederajamine, ühendus wälismaadega, leidused, elumaitamine, põllundus, karjandus — kõigest seest teadsid nad nii palju rääkida. Ja kui siis Semm uputuselt hakkas rääkima, naersid nad ainult: „Kas ja arwad, et meie ei ole neid jutte kuulnud? Kuid meie mõttel on kõrgem käik, kui farnaste muinaslugude juures peatuda. Meie ei mõida ilma sõjariistadega, waid mõistuse, tarkuse ja kullaga.“ Ja Semm istus ja mõtles. Oli neil õigus? Kas ei olnud kõrweelanikud üksildase elus lasteks jäänud? Kas ei wiibinud nad unehõlmas sel ajal, kui inimsugu suurist elusammest rääkis? Millised wõimalused ei awane, millised anded ei areneks töötades nende meestega! Seal fofistas hää südamel: „Kas ei taha teie Issanda nime kuulutada?“ — Milline suurepärane wõimalus jõuda kaugele maale kaupmeeste killawooridega ehk suurtel kaubalaewadel! Kui juur oli maailm! Kes suudaks kujutella, millist suurt maaala tähistawas piirab! Nad naersid, kui ta neile inimsoo häwinemiseft jutustas. Kuidas peaks igalpool uputus tulema? Üks linn, üks orund — juba see oleks imeline, kuid terve maa? Naeruwääriline!

Semm langes maha ja oigas. Nad lubasid teda enefega wõtta, ta pidi otjustama. „Ei!“ oli ta wastus, „ei iialgi.“ Ent seal ütlesid nad: „Seitsme päewa pärast tood meile wastuse.“ Nüüd piiras teda sügaw pimedus. Tal tundus, kui pigistaks häwitaw wõim ta kaela. Raks wägewat mõitlesid ta hinge pärast, ja tema seisis nende wahel, nii abitu. Akki kargas ta üles ja hakkas jooksuma; okkad kriimustasid ta nägu, käed olid werised, jalgadel haawad, — ta ei hoolinud seest, ta jooksis ja ei seisatanud enne kui oli metsast wälja jõudnud, ja laew seisis omas terves suuruses ta ees. Mis see oli? Metsast ja legendikult sammusid loomad, nägemata käteft aetud, laewa poole. Ta süda jäi seisma. Kas oli täidminek nii lähedal, oli tõstas, sündis ta silme ees see, mille juures teised kahtlesid, seft et nende mõistus seda ei wõinud seletada? Ja tema, tema, üks jumalapoegadeft tahtis ära langeda?! Oli kui peletaks see, mis ta nägi, kõik pimeduswõimud ja kannaks talle jälle rahu ja tasakaalu hingesje. Jälle ruttas ta edasi, kuid mitte endiselt põgeneja hirmusammul. Seal olidki wana Metuufala telgid. Sinna tahtis ta minna ja sealt koju, et oma pühitsetud isa lähedal jälle puhast taewaõhku hingata.

Wäsinud ja higiselt jõudis ta kohale. Wana esiisa sulased tulid, päästsid ta kingad lahti, tõid wett ja kinnitasid teda piima, leima ja juustuga. Mõne filmapilgu järele astus ta wanakeste telki.

Metuufala lamas asemel, kustunud filmad päikesetõusu poole. „Semm, ma kuulen su samme,“ rääkis ta, kui noormees lähemale astus, „ja oled wäsinud. Su tee oli pikk, ja mu waim ruttas sulle wastu. Ma nägin sind wõitlewat pimeduswõimudega ja tean, et Jehoowa sind oma kilbiga kattis ja sulle wõidu andis. Jumal õnnistagu sind ja lasku sind kaswada!“

„Sa teadsid kõik, wanaisa!“ kogeldas Semm.

„Jah, ma teadsin seda ja tean, et madu kõik teeb, et jumalapoegi ka lähenewasse hukatusse liikata. Ent see ei lähe tal korda. Ma suren ja lähen kõige liha teed, mu waim aga ruttab Jumala juurde, ja

seal näewad mu filmad teda, kes mind palju aastaid kandis. Temale olgu au, temale, kes oli, kes on, ja kes tuleb!“

Tabatult seisis Semm. Ta wärises kui raskest surmahädast pääsnu. Wanakeste pea wäljus, ja surm nult langes ta tagasi asemele. Surm nult ei astunud et Semm kedagi ei jõudnud kutsuda. Mükartuses seisis ta rauga ees, siis ruttas ta wälja Jumalaste käsku andma ja surmasõnumi Noa telkidesse wõtma. Ometi ei seisnud tal surm filma ees, waid elu. Jälle oli ta Jumalaga ühendatud, uus päästmislootus elas ta hinges ja täitis teda rõõmu ja wõidujõuga; nüüd arwas ta, et ta suudab kõik kannatada, kõigest keelduda.

Telkide lähedal kohtas ta Hammi. See jutustas omast läbielamuseft Putiga, ta pilgus oli midagi rahutut, leegitsewat. „Teie läksite linlasti hoiatama, ent nemad tulewad ja rõõwivad ja warastawad ja Raini laste jultunusega. Tõesti, mina wõtaksin teised abinõud tarwitusele. Mu käsi tahaks neile oma tugewust näidata. Semm, miks peawad laskma Noa pojad enestega kõik teha? Nad peawad meid nõdraks, põlastuswääriliseks rahwaks. Teistiti waataksid nad meie peale, kui neile wõiksim näidata, et meie käsi tugew, ja et meie jõud Jumalast tuleb. Jehoowa annab wõidu, Jehoowa tunnistab end jumalalaste poole. Kas ei saaks meie teda teistiti austada kui kannatuse ja allaandmise läbi?“ Hammi tumedais filmis leegitses taltjutamata ifeneel.

Semm waatas ta peale ja ehmatas. Ja korraga käis taft walgukitruul mõte läbi: Sama kiusaja, kes mind wähe aja eest hirmutas, haarab nüüd temast kinni. Jumal aidaku teda! „Wend,“ ütles ta ja pani käe teise õlale, „wend, pööra ja waata laewa! Waata, kuidas linnud lendawad, nad ruttawad päästelaewa. Metsast nägin ma loomi tulewat. Tund on tulnud. Weel wähe aega, ja need, keda päästetakse, lähewad sisse, kas peaks saatan meid weel wiimasel filmapilgul wõitma? Mõtle järele, wõida end, mõtle Raini peale.“

Hammi tahtis wenna käe ära raputada, seal langes aga ta pilk laewale. Ja tõesti, loomad kogusid päästelaewa, nii kuidas Jumal õelnud; nad teadsid tundi ja jälgisid Looja mõtet — ja inimesed?

„Kas ju nii kaugel?“ kogeldas Hammi. „Ma mõtlefin, et weel aastaid kestab. Siis, siis, Semm, on sul õigus, ma tänan sind!“ Hammi ifemeel sulas, ta pööris wennaga tagasi isa juurde ja sealt oma telki, et laewaminekuks ette walmistada.

Ta naine Heewa ruttas ta wastu ja pärast kui Hammi tegi korraldusi, mida laewa wõtta, mida maha jätta, hüüdis naine: „Oh, Hammi, kas tõesti, kas peab see kõik häwinema? Kas ei wõiks ühte ehk teist mullasse mätta, et seda jälle leiaksime? Ma ei lahku ometi heal meeleft seft, mis mulle armas.“

Hammi raputas pead. „Kui elu tahame päästa, siis unustame ilma tühjuse. Jäta kirjud klaaspärlid, jäta kuld, küll sa pea näed, et enam wõitnud kui see kõik wäärt on! Jumal annab meile midagi uut.“ Ta hingesje olid igawik ja Jumala wõim paistnud, ta tundis: Jumal päästab, Jumal puhastab. Jumal tahab meid enefe külge kõita, midagi ei pea meid Temast lahutama, kui tuleb lahutamise ja kohtumõistmise hetk. (Järgneb.)

C. E. laste piiblilugemise teemiraamat.

Jaauar.

Zumala juhatamine.

- E. 4. Dige juhatamine. Matt. 2: 13—23.
 T. 5. Zmestamise wäärifelt. 1. Moof. 45: 1—15; Zesaja 28: 29.
 R. 6. Digel teel. Laul 23; Ap. j. 3: 5, 6.
 N. 7. Läbi walsude. Hiob 2: 1—10.
 R. 8. Rõõmule. Hiob 42: 10—17; 1. Peetr. 1: 3—9.
 L. 9. Üks kristlane wõib oodata. 2. Peetr. 3: 1—9.
 P. 10. Lõpp on hea. Laul 121; Jim. 15: 1—4.

Meeleparandamine.

- E. 11. Hüie meeleparandamisele. Matt. 3: 1—6, 13—17.
 T. 12. Meeleparandusjuttus. Matt. 3: 7—12; Ap. t. 2: 32—38.
 R. 13. Meeleparanduswiis. Jerem. 3: 13. Joel 2: 12—16; Luuf. 15: 17—19.
 N. 14. Mitte-meeleparandus. Matt. 11: 20—24; 21: 28—32.
 R. 15. Patutundmine. Laul 51: 1—14.
 L. 16. Patutumistamine. Hiob 42: 1—9.
 P. 17. Minu wõlad on makstud. Kol. 1: 14—22.

Zeesuse kiufatus ja meie kiufatused.

- E. 18. Zeesust kiufataste saatanaft. Matt. 4: 1—11.
 T. 19. Keskimmend päewa Zsanda juures. 2. Moof. 34: 27—35.
 R. 20. Mitte üksi leiwast. 5. Moof. 8: 1—10.
 N. 21. Inglid kaitswad mind! Laul 92.
 R. 22. Zumalat mitte kiufata! 5. Moof. 6: 4—17.
 L. 23. Mitte üle jõu. 1. Kor. 10: 9—15.
 P. 24. Abi kiufatuile. Heebr. 2: 10—18.

Zeesus ja jüngrid.

- E. 25. Zeesus astub teenistusse ja kutsub oma eimejed jüngrid. Matt. 4: 12—25.
 T. 26. Keegi ei jutlusta nagu Tema. Joh. 7: 40—53.
 R. 27. Ta õpetab õiguft. Zesaja 42: 1—9.
 N. 28. Zumalast õnnistatud jutlus. 1. Kor. 1: 1—17.
 R. 29. Püha kutse. 2. Tim. 1: 6—14.
 L. 30. Anna oma elu dieiti üle! Luuf. 9: 57—62.
 P. 31. Tuhattõrne taju. Matt. 19: 23—30.

Weebuar.

Saigustest.

- E. 1. Zooksjatõbise parandamine. Matt. 9: 1—8.
 T. 2. Raske töö. Zesaja 43: 11—25.
 R. 3. Suur arft. Marf. 1: 29—39.
 N. 4. Simu arft. 2. Moof. 15: 20—27.
 R. 5. Palju andeksandmiit. Zesaja 55: 1—7.
 L. 6. Sina teed mind terweks. Laul 30.
 P. 7. Terweksaamine ja tänu. 103: 1—23.

Zsanda teenistuses.

- E. 8. Kaheteistkümmne wäljasaatmine. Matt. 10: 1—15.
 T. 9. Suur saadetu. Zesaja 61: 1—7.
 R. 10. Zsanda tarwitab töötegijaid. Luuf. 10: 1—12.
 N. 11. Walge lõikule. Joh. 4: 31—38.
 R. 12. Läkitamine. Jerem. 1: 7—19.
 L. 13. Minge teiegi wiinamaele. Matt. 20: 1—16.
 P. 14. Läkitatud jutlustama. Room. 10: 12—21.

Kristija Zohannefe sõnum.

- E. 15. Zeesuse tunnistus Joh. üle. Matt. 11: 1—15.
 T. 16. Tõotatud wanas seaduses. Marf. 3: 1—6, 23, 24.
 R. 17. Ettekuulutatud inglif. Luuf. 1: 5—17.
 N. 18. Jutlustaja meeleparandusele. Luuf. 3: 1—14.
 R. 19. Kartmata tunnistaja würistide ees. Marf. 6: 14—20.
 L. 20. Tunnistatud prohwet. Matt. 21: 23—32.
 P. 21. Zeesuse tõeline tunnistus. Joh. 10: 31—42.

Suninglik andja.

- E. 22. Zeesus toidab 5000 meest. Matt. 14: 13—21.
 T. 23. Wäestele leiba külluses! Laul 132: 11—18.
 R. 24. Leib taewast. 2. Moof. 16: 11—36.
 N. 25. Wureta. Luuf. 12: 22—31.
 R. 26. Etaw leib. Joh. 6: 41—51.
 L. 27. Siüa ja elada. Joh. 6: 52—63.
 P. 28. Awa oma käsi! Laul 21: 9—17; 34: 9—11.

W ä r t s.

Dige hingamispäew.

- E. 1. Kristus ja hingamispäew. Matt. 12: 1—14.
 T. 2. Milleks on antud hingamispäew. Marf. 3: 1—6.

Wäljaandja: Eesti Usklikkude Noorte C. E. liit.

Wastutaw toimetaja: W. Rakles. Toimetuse aadress: Tallinn, Iisraeli t. nr. 12—6.

„NOORTE ELU“

on Eesti Usklikkude Noorte C. E. Liidu 20 leheküljeline häälekändja. Ilmub 10 korda aastas. 1926. aastaga algas ta oma kuuendat aastakäiku, tuues endiselt rohkesti waimulikke artikleid, jutustusi ja luulet. Kaastöolisteks on pea kõik Eesti C. E. töötegijad noorsoolased. „Noorte Elu“ pea iga number on piltidega rohkesti kaunistatud. Peale selle iga numbriga eriwärwiline kaanepilt.

Hind on endine:

lihtpaberil postiga 130 m., postita 120 m.
 heal „ „ 200 „ „ 190 „
 Wälismaale lihtp. 180 „ heal pab. 250 „

Teie wõite teha suurt ja õnnisturikast tööd „Noorte Elu“ laiali laotades oma ümbruses. Koguge talle tellimisi tuttawate ja tundmatate ringkonnist, müüge ka üksikuid numbmeid. Tellige „N. Elu“ endale, laotage teda laiali.

Kas oled juba tellinud endale ja sõbrale „Noorte Elu“? Kui mitte, siis tee seda kohe!

Noored, ärgem unustagem palwetes eelseiswat konwerentsi!

„Noorte Elu“ tellimisi mõtanad mastu:

Antslas — A. Nahksepp.
 Haapsalus — M. Tohver. Uus Aleksandri 8. a.
 Järwa-Jaanis — M. Müller.
 Keilas — M. Masing. Kauplus „Usaldus.“
 Kloostres — Määrä — Kr. Neidorf.
 Kolga — Loksa — E. Rumberg.
 Kuressaares — kauplus „Söber.“
 Kõrgessaares — S. Ula. Paopa külas.
 Kärdlas — M. Murro.
 Lehtses — Kask.
 Martnas — J. Kõrgesaar. Lähtru wald.
 Narwas — J. Wink. Westerwalli 16—27.
 Noarootsis — E. Tannebaum. Kiriku mõis.
 Paides — H. Siiberg. Pärnu maantee 45.
 Pärnus — M. Wilgats S. Sepa 12.
 Rakklas — E. Roosmann.
 Rakweres — A. Kulli. Pika 32.
 Raplas — Sikeldi — A. Eichental.
 Ristil — A. Remberg. Postkontor.
 Ruilas — F. Aumann. Kokmardi.
 Tallinnas — A. Uuemõis. Waestekooli 21—2.
 „ L. Hammer. Luise 11.
 „ J. Peipmann. Allika 5—6,
 „ K. Paju. Allika 5—13.
 Tapal — Winter. Põllu 8.
 Tartus — A. Darsing. Tähtwene 35.
 Tarwastus — Sepp.
 Tõrwas — F. Utsar. Walga 13.
 Türi-Allikul — Lätt. Paberi wabrik.
 Walgas — A. Hiire. Moskwa 31—3.
 Wiimsis — W. Wiik. Rummu küla, Liiwa talu.
 Wiljandis — S. Böckler. Ew. wennaste k. palwemaja.
 Wiru-Jaagupis — J. Kello.
 Wõhmas — A. Sink. Soomewere Hiie.
 Wõsul — M. Waller.

Kui talitusest otsekohe tellida, siis saata oma aadress ja raha järgmisel aadressil: **Tallinn — Postkast nr. 284.**

NOORED!

Lähenevad Balti riikide C. E. konwerentsi päewad, mil hulk kaaswõitlejaid terwitada tohime. Konwerentsi aeg on 23., 24. ja 25. mai peale kindlaks määratud. Lähem kawa edaspidi. Loomulik, et seesugune erakorraline konwerents hulk kulusid kaasa toob, eelarwe järele tõusewad need 100.000 margani. Wälismaalt lootusi selle katteks pole — jääb ainuke tee, kodumaa seda kokku panna. See pärast, noored, paneme käed ühiselt asja külge — ja katame ka weeringitega selle summa! Hea tahtmine jõuab! Enam kui raha on palweid waja, — teeme ka neid, et konwerents õnnistuseks oleks Eesti noorsoole. Kui Jumal lubab, ehk tohime ka Dr. Clarki neil päewil näha ja terwitada.

„NOORTE ELU“ nr. 1 ilmub suure hiljaksjäämisega, mis toimetusest olenewail põhjustel on sündinud, mida siin kohal wabandada palume. Nr. 2 ilmub warsti, tuues ka kolmanda C. E. waimuliku konwerentsi kirjelduse ning rohkesti pilte.

1926. a. nelipühi aliantskonwerentsi laulud.

Waimulik laulja.

1. Jeesuse taewa minel	430
2. Kuulge taewa kellad	433
3. Wõitja kroon (Meeskoor)	449
4. Jumal, meie warjupaif	458
5. Jeesus armastab mind (Meeskoor)	463
6. Tooge austust	464
7. Laul tormisel merel	469
8. Kas usu kuld weel särab	473
9. Talle kiitujeks	482
10. Jgawene armastus (Meeskoor)	491
11. Roju tõttab	513
12. Laps, Lemale anna jüda	514
13. Rajunad hüüdk	515
14. Meil tuleb abi Jumalast	517
15. Koibufuma	522
16. Ma kuulen Jõsand Sind (Meeskoor)	529

Teekäija kandlehääled

17. Edasi	156
---------------------	-----

Tallekiitufest.

18. Mu olgu Jumalale kõrges	316 a
---------------------------------------	-------

Peale selle wõiks weel möödunud aasta laulud üle forrata. Laulud tulewad pähe õppida ja aegasti harjutustega alata. Kooriguhataja.

Õiendus.

Ekstikombel sattus nr. 10 1925. laulude pealkirjaks Balti riikide C. E. konwerentsi laulud, kus peab aga olema aliantskonwerentsi laulud.

Jõuluks ilmunud raamat

„Õied ja okkad“

maksab nüüd 40 mk. Aleksandria paberil 80 mk.

Warsti ilmub uus teos E. Mänd'i nowellikogus

„Walgus ja warjud“.

Teen iga- inguleib **kellasepatöid.**

Tellimised palun ära anda: Tallinnas: „Selttimehe“ kauplusse ehk töökotta Willardi tän. 3—10 (hoowi peal).

Terwitades w. **G. Henny.**

Kaanepilt: E. Meerkämperi foto Davos'ist.

Läheneb 1. märts — ohwripäew!

K. U. „Külwaja“ trüff, Keilas.

Sind 20 marka.